

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

21. ČÍSLO / XXXII. ROČNÍK

24 Kč • 1,00 €

26. KVĚTNA 2024

Z obsahu:

Akédia

Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 14. února 2024,
Řím, aula Pavla VI.
- strana 2 -

Svatá Marie Anna od Ježíše de Paredes

Libor Rösner
- strana 4 -

Chléb života

Ct. Fulton J. Sheen
- strana 5 -

Etiopie:

Život se rodí u studní
Cecilia Seppia
- strana 8 -

Eucharistický zázrak v Les Ulmes (Francie)

- strana 10 -

Papež František slavnostně vyhlásil Svatý rok 2025

- strana 11 -

Papež František:

„Lidský život není
problém, je to dar!“
- strana 12 -

Heřman Josef (33)

Wilhelm Hünermann
- strana 13 -

Zobrazení Nejsvětější Trojice na středověké iluminaci

Akédia

Katecheze papeže Františka při generální audienci
14. února 2024, Řím, aula Pavla VI.

(Mt 26,36.40-41)

Dobrý den, drazí bratři a sestry! Existuje jedna z hlavních neřestí, jež bývá často opomíjena, možná kvůli svému názvu, který mnoha lidem není příliš srozumitelný. Hovořím o akédii. Ve výčtu neřestí se proto tento pojem nahrazuje jiným a mnohem běžněji užívaným slovem: lenost. Ve sku-

tečnosti je ovšem lenost spíše důsledkem než příčinou této neřesti. Když nějaký člověk upadne do nečinnosti, nedbalosti, apatie, říkáme o něm, že je lenivý. Avšak jak učí moudrost starých pouštních otců, kořenem této lenosti mnohdy bývá akédia, což v doslovném překladu z řečtiny znamená „nedostatek péče“.

Jedná se o velice nebezpečné pokušení, s kterým si nelze zahrávat. Když mu

někdo padne za oběť, jako by jej skličovala touha po smrti. Všechno se mu zprotiví, vztah k Bohu jej nudí a také nejsvětější úkony, které mu v minulosti rozpalovaly srdce, se mu jeví zcela zbytečnými. Takový člověk pak nařiká nad plynoucím časem a nenávratně ztraceným mládím.

Akédia bývá vymezována jako „polední démon“, který člověka zastihne v půli dne, kdy jeho námaha vrcholí a nadcházející hodiny se zdají čímisi jednotvárným a k životu nemožným. Mnich Evagrius v jednom slavném popisu zobrazuje tuto neřest následujícími slovy: „Zrak toho, kdo je v akédii, hledí nepohnutě k oknu, v duchu touží, aby někdo přišel. (...) Když čte,

Pokračování na str. 9

Editorial

Záchrana lidských duší není možná bez obětí, bez kříže. Krásně to vyjadřuje jedna z největších slavností církevního roku – Těla a Krve Páně. A velmi příznačně vysvětluje ct. Fulton J. Sheen ve svém výkladu o Chlebu života – Pánu Ježíši (str. 5–7): „Chléb se musí rozlomit a on přišel od Boha, aby se stal obětí, kterou se lidé mohou nasytit.“ Ježíšovo lidské tělo muselo být zbičováno a jeho hlava trním korunována, musel viset na kříži, bok být proboden – to vše jen proto, aby byla jednou provždy zlomena moc hříchu a smrti. A pak... se splnilo to, co Boží Syn o sobě říkal lidem při zázračném nasycení: jeho Tělo se stalo životodárným pokrmem pro ty, kdo ho s vírou přijímají jako Chléb života – živého Boha pod způsoby chleba a vína. Jak velké tajemství! A jak podstatné pro věčnost! My, kdo jsme se při křtu stali Božími dětmi a známe svého Pána (kež by!), víme, o čem je zde řeč. A proto místo dalších slov vložíme celé své srdce do čtvrté oslavy Těla a Krve Páně, abychom nejen ústy, ale celým svým bytím a s patřičnou úctou, pokorou a vděčností přijali věčného Boha, obětujícího se pro naši spásu. Kež nás povzbudí ve víře v tajemství živého Boha v Eucharistii také krátké představení eucharistického zázraku bl. Carlem Acutisem, který se udál v oktávu svátku Božího Těla ve francouzském Les Ulmes. (str. 10)

Jedním dechem však dodejme, že nejen duchovním pokrmem živ jest člo-

věk – i když známe ne jeden případ mystických duší, které po mnoho let žily pouze z přijímání Ježíšova Těla (např. Marta Robinová, Terezie Neumannová...). Běžně však člověk potřebuje k přežití také přijímat potravu, zvláště voda je pro pozemský život nepostradatelná. To velice silně pociťuji i misionáři v rozvojových zemích, kde často schází studny a lidé umírají žízní. Z Etiopie o tom podává svědectví P. Filippo Perin, který připomíná, jak je důležité spojit evangelizaci a vyřešení každodenních potřeb místních obyvatel. (str. 8–9) Kromě praktické stránky skutečnosti si můžeme zde zároveň představit hrůzostrašný obraz umírání a smrtelných bojů o kapku vody i pro onu duchovní žízeň, o níž hovořil Pán Ježíš u studně se Samařankou (srov. Jan 4,6–26). Podobně totiž umírá duše člověka, která není syčena živou vodou – Chlebem života, Bohem rozlamujícím sebe a přítomným v každém sebemenším úlomku svaté Hostie. A protože u duše jde o věčnost, je tato duchovní smrt mnohem horší a závažnější – to mějme před očima i tehdy, když uvidíme mrtvá těla ubohých lidí, kteří zemřeli kvůli nedostatku vody a jídla, kvůli nelásce těch, kdo jim pomoci mohli.

Někdy Pán požaduje oběť nejvyšší, aby dal průchod svému milosrdenství. Úctyhodně se tak stalo v případě sv. Ma-

rie Anny od Ježíše de Paredes. (str. 4–5) Ona nabídla za ukončení zemětřesení a moru svůj život místo kněze obětujícího se na tento úmysl, protože si byla vědoma, jak cenný je život svatého služebníka Božího. Opět povzbuzení pro nás, abychom v těchto dnech vyprošovali u Pána sílu pro osoby jemu zasvěcené vytrvat v úsilí o svatost až do konce jejich života – být v tom příkladem a být věrným všem slibům Bohu daným.

Snad by mohl někdo říci, s pohledem upřeným do světa naplněného krizí – krizí víry v Trojjediného Boha, že je marné se namáhat prosazovat Boží radostnou zvěst, že jsou důležitější věci – třeba i ona problematika prostého přežití. Omyl, právě naopak! Vždyť nositel radostné Boží zvěsti s sebou přináší mj. i Boží péči o člověka v celém jeho bytí – jen je potřeba, aby takové hlásání Božího království bylo autentické, spojené se skutky lásky k Bohu i k bližnímu. A to nejde bez svatosti života, již lze dosáhnout jen skrze přijímání Chleba života, skrze niterné a činné spojení se s Pánem života a smrti...

A protože dnes slavíme Trojjediného Boha, s vděčností za všechna Boží tajemství, která nás obklopují a pronikají náš život, zvolme se sv. Tomášem Akvinským: „Otcí, Synu bez ustání chvála nadšená ať zní, sláva, pocta, díkůvzdání naše chvály provází. Duchu též ať vše se klaní, který z obou vychází. Amen.“

Daniel Dehner

Zmrtvýchvstalý Pán pozval své učedníky na setkání v Galileji. Tady před třemi lety všechno začalo, tady ho poznali. Dnes za nimi opět přichází. Po tom všem, co od té doby prožili, cítí učedníci, že se k nim vrací někdo, kdo je více než moudrý a spravedlivý Mistr. Klanějí se mu jakožto svrchovanému Pánu. Ale jsou zde i takoví, kteří **pochybují**.

Jaký postoj zaujímaš ty ke svému Pánu? Klaníš se mu, nebo také pochybuješ? Kdo setrvává v pochybnosti? Právě ten, komu je zatěžko poklonit se jeho všechno převyšující božské vznešenosti a kdo váhá přiznat Ježíši právo zjevovat se tak, jak uzná právě za vhodné. Pochybují ti, kdo pro blízkost a častý styk s ním poněkud zapomněli, že Ježíš není jen bratr a přítel, ale především **sám Bůh**. K čemu by ti byl jen dobrý přítel, i když umí léčit nemoci a vymítat zlé duchy? Potřebuješ někoho většího, i když tě právě nepřepadla choroba. Potřebuješ ho především jako **Vykupitele**. V této roli však může vystupovat jen svrchovaný Bůh – a ten má také právo požadovat, aby ses mu pokorně klaněl a *zachovával všechno, co ti přikazuje*.

Přijímej proto Ježíše právě takového, jaký je, a nikoliv jen v takové podobě, která by ti právě nejlépe vyhovovala. Pochybnost se dostavuje tehdy, když se tvůj obraz o Pánu, který sis přizpůsobil podle sebe, dostává do rozporu s autentickým Ježíšem. Může se ti dokonce stát, že se při vytváření svého zkrslujícího obrazu opíráš o některá jeho vlastní slova. Můžeš se totiž jednostranně zaměřit na to, že je tolerantní k hříšníkům, a přitom zapomínat, že nesnáší hřích. Jeho tolerance má jednu vážnou podmínku: *Jdi, a již nehřeš.*⁽¹⁾ Nemůžeš spoléhat na jeho slova: *Nazval jsem vás přáteli*⁽²⁾, jestliže nebereš na vědomí jeho varování: *Kdo se ohlíží nazpět, není způsobilý pro Boží království.*⁽³⁾ Do souboru slov Pána tak dobrotivého patří i výstražný obraz: *Ty, kteří mě nechťeli za svého krále, přiveďte sem a přede mnou je pobijte.*⁽⁴⁾ Nezavírej oči před touto skutečností. Jen si spočítej, kolikrát také Ježíš vyslovil své *běda!* Setrvávat v pochybnostech, zda přijmeš od Pána i to, co se ti nelíbí, znamená váhat povážlivě mezi Ježíšem a sebou. Jestliže se mu neklaniš jako svrchovanému Bohu, znamená, že na dále dáváš v něčem přednost sám sobě.

Závazné poslání

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

Získejte mi za učedníky všechny národy.

Pokloň se proto tomu, který jediný může prohlásit: *Dána je mi veškerá moc na nebi i na zemi*. Kdo jiný má takovou svrchovanost, ne-li sám Bůh!

Proč Ježíš pokládá za nezbytné právě nyní zdůraznit svůj božský majestát? Protože chce oznámit věc nejvyšší závažnosti a důležitosti. Jde o budoucnost Božího království zde na zemi. Jako Bůh a Pán pověřuje jeho šířením **každého, kdo v něho uvěřil**. Záleží mu na tom, aby všechno to, co nyní oznámí, bylo přijato s plnou vážností právě tak, jak to on sám zamýšlí, a nikoliv tak, jak si to ve své pohodlnosti někdo po svém vysvětlí a upraví.

Ježíš jako svou **závěť** vyslovuje požadavek, aby se **všem lidem** hlásala jeho radostná zvěst. Jít za každým z lidí, vyučít ho a pokřtít – to není neucta k tomu, čím dosud žil a co vyznával.

Při vši účtě, ba dokonce i možnosti, že můžeš uvážlivě čerpat poučení z bohatství jeho zvyků a kultury, máš mu předat jedinou dokonalou úctu k nejvyššímu osobnímu Bohu, kterou jsme nepřijali od nikoho jiného než od samotného Ježíše, jak nám ji zjevil v plnosti a bez naší zásluhy. Nestačí tedy žít se všemi v míru a ve shodě. To je jen předpoklad, jak dostat **odpovědnosti za jejich evangelizaci**. Ježíš všechny lidi vykoupil svou drahocennou krví a chce, aby se všichni stali *Božími dětmi*, aby mohli volat: *Abba, Otče!* Je to jejich nezadatelné právo; a stejně tak tvým nezadatelným úkolem je přičinit se o to, aby *přijali křest a zachovávali všechno, co Pán přikázal*.

Buď si vědom toho, že i tobě se dostalo milosti křtu díky této všeobecné evangelizační povinnosti. Křestní vodu ti vylila na tvou hlavu jen lidská ruka, ale vykonala to nikoliv jménem svým, ani jménem zbožštěného kosmu či nějakého abstraktního Absolutna, ale ve jménu nejvyššího a jediného **Boha Otce, Syna a Ducha Svatého**. To je ono nejsvětější společenství božských osob, které tě tak přijalo k účasti na svém božském životě. *Ptej se*

Liturgická čtení

1. čtení – Dt 4,32–34.39–40

Mojžíš řekl lidu: „Ptej se dávných dob, které tě předcházely ode dne, kdy Bůh stvořil člověka na zemi: (ptej se) od jednoho konce nebes k druhému, stalo se někdy něco tak velkého nebo bylo něco podobného slyšet, aby nějaký národ slyšel hlas Boha mluvícího z ohně, jako jsi slyšel ty, a zůstal naživu? Nebo zkusil nějaký bůh přijít a vytvořit si národ uprostřed jiného národa zkouškami, znamením, divy, bitvami, mocnou rukou, napraženým ramenem, úžasnými děsnými činy, jak pro vás to všechno učinil Hospodin, váš Bůh, před vašimi zraky v Egyptě? Uznej to dnes a uvaž v srdci: je to Hospodin, Bůh nahoře na nebi jako dole na zemi; není jiného boha. Zachovávej jeho nařízení a jeho příkazy, které ti dnes přikazují, abys byl šťastný ty a tvoji synové po tobě, abys dlouho žil na zemi, kterou ti Hospodin, tvůj Bůh, dává navždy.“

Dokončení na str. 4

dávných dob, zda se stalo někdy něco tak velkého nebo podobného. Co jiného je však tento přijatý Boží život než sdělování života! Jestliže jsi byl takto svrchovaně obdarován, smíš se stáhnout někam do kouta svého osobního sobeckého pohodlí a zastavit tak u sebe tok božského života?

Nezalekni se tohoto úkolu, i když se ti jeví jakkoliv náročný. *Když se nám dostalo spoludědictví s Kristem, musíme jako on trpět, abychom tak mohli s ním dojít do slávy*. Pán tě také ujišťuje, že *bude stále s tebou*. Nezdůrazňuje své božství jen proto, aby podepřel svou autoritu, ale především proto, aby probudil tvou pevnou **důvěru v trvalou přítomnost božského Průvodce** s tím vědomím, že je mu dána **veškerá moc na nebi i na zemi**.

Svěť se bez obav svému Pánu. *Jeho oko bdí nad těmi, kdo doufají v jeho milost.*⁽⁵⁾ *Uznej to a uvaž ve svém srdci. Je to Bůh na nebi i na zemi. Není jiného boha.*

Abba, Otče, veď mě svým Duchem, veď mě tam, kde mě potřebuješ.

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Jan 8,11; ⁽²⁾ Jan 15,15;

⁽³⁾ Lk 9,62; ⁽⁴⁾ Lk 19,27; ⁽⁵⁾ Ž 33,18.

Svatá Marie Anna od Ježíše de Paredes

Je první ekvádorskou světicí a jednou ze dvou světic Jižní Ameriky, jejíž socha zdobí fasádu Svatopetrské baziliky v Římě. Zemřela v pouhých 26 letech, ale i to stačilo, aby ji ekvádorský parlament prohlásil národní hrdinkou. Nevykonala přitom žádný epochální skutek. Epochální byl nicméně celý její život, který naplnila z obětavou službou druhým a hlásáním Kristovy radostné zvěsti.

Když se toledský šlechtic Jerónimo Flores de Paredes přeplovával na začátku 17. století přes Atlantik, netušil navzdory všem plánům a snům, s nimiž se za „velkou louží“ vypravoval, že tam zplodí pozdější světicí. Nicméně právě to se stalo – 31. října 1618 mu v ekvádorském Quitu porodila jeho choť Marie Anna Granobles Jaramillo jejich osmé dítě, dceru Marii Annu.

Ta již od dětství projevovala nevšední sklony – ukládala si posty, konala kající skutky, chodila pečovat o nemocné a hodně se modlila. Na tehdejší dobu neobvykle brzy přistoupila poprvé ke svatému přijímání – v 8 letech, ve 12 letech pak mohla přijímat Krista v Eucharistii denně, což v té době bylo rovněž něčím výjimečným. Ve svých 10 letech se zaslíbila Bohu. Tehdy si zvolila jméno Marie Anna od Ježíše. To vše pod dohledem starší sestry Jéronimy, která i se svým manželem (kapitánem Cosmou de Mirandou) Marii Annu po smrti obou rodičů vzala do své rodiny a zahrnovala ji vpravdě mateřskou láskou. Především Marii Anně nebránila v jejím praktikování živé víry, čímž nepřímo dopomohla k jejímu rozvíjení. A když Marie Anna v podobném duchu působila na své neteře a Jéroniminy dcery, ne-

bránila jí ani v tom. Tak se děvčata často modlila růženec, křížovou cestu a snažila se obracet nevěřící na křesťanství.

Svatá Marie Anna od Ježíše de Paredes

Marie Anna vnitřně toužila po řeholním hábitu, avšak nakonec z toho sešlo. Rozhodla se tedy vést řeholní život ve světě, přičemž obývala malou chaloupku postavenou ad hoc na sestřině pozemku a podříдила se duchovnímu vedení jezuitského kněze P. Juana Camacha TJ. An-

nin pozdější duchovní vůdce P. Hernando de la Cruz TJ o ní jednak napsal báseň a namaloval její portrét, jednak ji přesvědčil, aby se stala františkánskou terciářkou (jezuité nemají třetí řád). Tento krok učinila 6. listopadu 1639.

Pořídila si rakev, v níž v noci strávila těch několik málo hodin, které si ke spánku dopřávala, a v níž měla přes den podušky narovnané do tvaru lidské postavy, aby si dnem i nocí připomínala, jak křehký je lidský život a jak brzy může dojít svého konce. Na pokyn svého duchovního vůdce věnovala denně pět hodin modlitbě a duchovní četbě. Zvláštní úctu chovala k Nejsvětější Trojici, utrpení Páně a Panně Marii Loretánské.

Ze své poustevny vycházela do quietkých ulic a vyhledávala opuštěné nemocné, aby se o ně postarala. Vynaložila kvůli tomu nezměrné úsilí, nicméně konala vše s láskou, třebaže to může znít jako klišé. Viděla v těchto ubožácích Krista Ježíše a podle toho k nim také přistupovala. Krista Ježíše také nadále neúnavně hlásala, zvláště v perifériích města obývaných indiány, přičemž se zaměřovala především na jejich děti. Toužila přitom hlásat evangelium v dalekých pralesích jako misionáři z Tovaryšstva Ježíšova, leč nebylo to možné. Tim více se nasazovala na svých soukromých misiích v Quitu. Však si také brzy vysloužila přezdívku „Lilie z Quita“.

Marie Anna de Paredes měla dar čtení v lidských srdcích i dar uzdravování. Používala při něm svěcené vody, jindy nemocnou osobu přežehnala křížem. Dokonce takto vzkřísila k životu prokazatelně zemřelého člověka. Měla i dar proroctví – předpověděla například, že tam, kde stojí její poustevna, bude časem karmelitánský klášter. Určila i konkrétní den, kdy k tomu dojde. Není snad třeba ani dodávat, že její předpověď byla přesná.

V březnu roku 1645 došlo v Quitu k celé sérii zemětřesení, jež nejen neblaze změnila podobu města, nýbrž si vybra-

Liturgická čtení – dokončení ze str. 3

2. čtení – Řím 8,14–17

Bratři! Všichni, kdo se dávají vést Božím Duchem, jsou Boží synové. Nedostali jste přece ducha otroctví, že byste museli zase znova žít ve strachu. Dostali jste však ducha těch, kdo byli přijati za vlastní, a proto můžeme volat: „Abba, Otče!“ Spolu s naším duchem to potvrzuje sám Duch (Svatý), že jsme Boží děti. Jsme-li však děti, jsme i dědici: dědici Boží a spoludědici Kristovi. Musíme ovšem jako on trpět, abychom tak mohli spolu s ním dojít slávy.

Evangelium – Mt 28,16–20

Jedenáct učedníků odešlo do Galileje na horu, kam jim Ježíš určil. Uviděli ho a klaněli se mu, někteří však měli pochybnosti. Ježíš k nim přistoupil a promluvil: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte tedy, získejte za učedníky všechny národy, křtíte je ve jméno Otce i Syna i Ducha Svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa.“

la daň i na lidských životech. Do toho vypukla morová epidemie. Lidé se před ní neskryli ve svých domovech, ale přicházeli do chrámů prosit za odvrácení těchto dvou hrůz. Při jednom kázání P. Alonzo de Rojas, sloužící v ten den mši svatou, pronesl krátkou modlitbu k Bohu, při níž obětoval svůj život za ukončení zemětřesení a moru. Marie Anna se nesouhlasně ozvala: „*Ne, Pane, život tohoto otce je důležitý pro záchranu mnoha duší. Obětují ti svůj život, ten důležitý není.*“

Když vycházela po bohoslužbě z kostela, udělalo se jí slabo. Než došla domů, zemětřesení ustalo. Náhle, nepředvídaně. Marie Anna poté těžce nemocná ulehla. Její léčení probíhalo ve velké míře použitím žilou. Děvečka, která při této proceduře asistovala lékaři, zachycovala vypouštěnou krev do mísy a pak ji vylévala na zahradě. Za několik dní poté vyrostla na tomto místě lilie. Čím více Marie Anna trpěla, tím více své utrpení odevzdávala Bohu – a tím více pak slábla epidemie, až zcela vymizela. Ona sama dva měsíce po veřejně vyhlášeném sebeobětování 26. května 1645 zemřela. V den, kdy církev svatá slavila Nanebevstoupení Páně...

Půlstoletí nato započal její beatifikační proces a šlo o začátek iniciovaný z těch nejvyšších míst. Sám španělský král Karel II., pod jehož vládu dnešní Ekvádor spadl, vyhlásil svým královským dekretem veřejnou sbírku ve všech svých koloniích na americkém kontinentě na podporu blahorečení Marie Anny od Ježíše de Paredes. Proces se pozdržel, mj. i vinou vyhnání jezuitů z Latinské Ameriky a později zrušení celého řádu, neboť právě Tovaryšstvu na beatifikaci této panny eminentně záleželo a ono bylo hybnou silou procesu. Nakonec ale blahorečena byla, a sice 10. listopadu 1853 papežem Piem IX., dne 9. července 1950 pak byla papežem Piem XII. kanonizována.

Ekvádorský parlament prohlásil sv. Marii Annu od Ježíše de Paredes národní hrdinkou. Je pohřbena na hlavním oltáři kostela La Compañia, její ostatky jsou uloženy v bronzové rakvi vyrobené na příkaz arcibiskupa Federica Gonzálese Suáreze v Paříži. Její socha pak stojí na zadní fasádě baziliky sv. Petra ve Vatikánu. Je tak spolu s chilskou sv. Terezou de los Andes jedinou latinskoamerickou světicí zdobící hlavní chrám katolické církve.

Chléb života

Vtom roce se v Galileji uskutečnily dvě hostiny: jedna na Herodově dvoře, kde kázal Jan Křtitel; druhá na volném prostranství, kterou uspořádal náš Pán. Právě přešel přes Galilejské jezero, pravděpodobně aby unikl zuřivosti Herodově, který dal zabít Jana Křtitele.

Šel za ním velký zástup, poněvadž viděli znamení, která činil na nemocných. (Jan 6,2)

Motivy, které je vedly následovat ho, byly všelijaké, avšak myšlenka, že on je Kristus, byla stále silnější. Byli velice zklamáni, když odešel na horu se svými učedníky. Kočár Božího evangelia se na chvíli zastavil, aby si oddechli ti, kdo ho tahali. Jelikož se Pascha blížila a mnozí byli na cestě do Jeruzaléma, dav se zvětšil na pět tisíc (nepočítaje ženy a děti).

Stále totiž přicházelo a odcházelo mnoho lidí, a neměli ani čas se najíst. (Mk 6,31)

Malé městečko, do kterého přišli, bylo vzdálené šest mil [asi 9,6 km – pozn. překl.] od Kafarnaa. Když Pán vystoupil z loďky, jež se dotkla břehu, hned tam přišel zástup, který se s ním chtěl setkat. Přinesli své nemocné a byli hladoví nejen tělesně. Nedopřáli mu klidu, ale nikoliv proto, že by ho považovali za Božího Syna, ale proto, že ho pokládali za čaroděje, který koná divy, anebo za lékaře, který dokáže uzdravovat nemocné.

Když Ježíš vystoupil, uviděl velký zástup a bylo mu jich líto, protože byli jako ovce bez pastýře. (Mk 6,34)

Usadil lidi do řad po sto padesáti. Každá řada byla umístěna trochu výše než ta předešlá. Uprostřed všech stál náš Pán. Zeptal se Filipa, aby ho zkoušel:

„Kde nakoupíme chleba, aby se všichni najedli?“ (Jan 6,5)

Po rychlé kalkulaci Filip prohlásil, že kdyby chtěli nasytit dav, stálo by to dvě stě denárů. Ježíš se nezeptal: „Kolik peněz potřebujeme?“, ale: „Odkud přijde chléb?“ Filip měl odpovědět, že Pán, který křísí mrtvé a uzdravuje nemocné, by mohl zajistit i chléb. Ondřej pak ukázal na chlapce, který měl pět bočníků chleba a dvě ryby. Ondřej se rovněž ponořil do aritmetiky a řekl:

„Ale co je to pro tolik lidí?“ (Jan 6,9)

Ve Starém zákoně Bůh rád používal triviální a bezvýznamné věci k tomu, aby naplnil své záměry. Například stuhu na kolébce dítěte, které si získalo srdce faraonovy dcery, nebo Mojžíšovu pastýřskou hůl, kterou konal zázraky v Egyptě, či prak Davida, kterým porazil Filišťany. Jelikož zde šlo také o chléb, vidíme určitou paralelu s Ježíšovými gesty při poslední večeři.

Potom vzal Ježíš těch pět chlebů a dvě ryby, vzhlédl k nebi, vzdal díky, lámal chleby a dával učedníkům, aby je lidu předkládali. (Mk 6,41)

Tak jako zrnko pšenice roste v zemi, tak se Boží silou rozmnožovaly chleby a ryby, dokud se všichni nenasýtí. Kdyby jim dal peníze, nikdo by neměl dost. Příroda šla tak daleko, jak mohla. Bůh zařídil ostatní. Prikázal, aby byly posbírány zbytky jídla, a naplnili dvanáct košů. Když počítá člověk, vždy vznikne manko, v Boží matematice je vždy přebytek.

Účinek tohoto zázraku na zástupy byl nesmírný. Nedalo se popřít, že Kristus má Boží silu – dokázal to rozmnožením chlebů. Hned si vzpomněli na Mojžíše, který dal jejich praotcům na poušti jíst manu. Neřekl snad Mojžíš, že je předobrazem Krista, Mesiáše?

„Hospodin, tvůj Bůh, ti povolá z tvého středu, z tvých bratří, proroka, jako jsem já. Jeho budete poslouchat...“ (Dt 18,15)

Když Mojžíš dokázal svoji hodnověrnost chlebem na poušti, nehovořil snad Mojžíš o Ježíšovi, který dal lidem chléb stejně tak zázračně? Kdo by mohl být lepším králem, aby shodil jařmo Řimanů a osvobodil je? Zde je osvoboditel větší než Jozue a tady je pět tisíc mužů připravených pozvednout zbraň; zde je král větší než David či Šalomoun, který by se mohl postavit proti tyranům a osvobodit lid. Již ho znali jako proroka a Učitele, teď ho prohlásí za krále. Ale ten, jenž čte v lidských srdcích, věděl, jak světské jsou jejich úmysly.

Když Ježíš poznal, že chtějí přijít a zmocnit se ho, aby ho provolali králem, odešel opět na horu, zcela sám. (Jan 6,15)

Nemohli z něho udělat krále. On se narodil jako Král. Mudrci to věděli, protože se ptali:

„Kde je ten právě narozený král Židů? Viděli jsme na východě jeho hvězdu a přišli jsme se mu poklonit.“ (Mt 2,2)

Jeho království má být nastoleno prostřednictvím kříže, a ne skrze lidskou sílu. Zde již podruhé odmítl korunu. Poprvé ji odmítl tenkrát, když mu Satan nabídl království světa, pokud se mu bude klanět. „Moje království není z tohoto světa,“ řekl později Pilátovi. Lidé ho stále chtěli dosadit na trůn; on odmítal. Říkal, že bude vyzdvížen na trůn, jímž je kříž, a že bude kralovat nad lidskými srdci.

Pochybnosti, které vznikly v Jidášovi, mohl vyvolat právě tento Ježíšův únik před politickým královstvím; neboť Jidáš byl poprvé označen za zrádce právě v souvislosti s tímto zázrakem a řečí, která po něm následovala. Jelikož náš Pán odmítl dočasnou vládu, kterou mu nabídl Satan, musel se připravit na reakci davu, který bude později křičet: „Nemáme krále, ale císaře.“

Pán znal úmysly lidských srdcí a odešel na horu sám. Žádné nečisté ruce mu nepoloží na hlavu korunu, kromě koruny z trní. Ale svým apoštolům rozkázal, aby nasedli do loďky a odpulili na druhý břeh jezera, vzdálený pět, šest mil. Chtěl je naučit, že nemají dbát na lacinou popularitu. On však s nimi nešel.

Mezi třetí a šestou hodinou ráno, když se promočení a zesláblí plavili na loďce, zvedla se bouře. Od doby, kdy byli povoláni za apoštoly, bylo to už podruhé, co je na jaře zastihla bouře. Poprvé to bylo při předešlé Pánově návštěvě. Obě bouře přišly v noci a byly velmi prudké. Musela to být skutečně divoká bouře, když nahnala strach i mužům, kteří strávili na moři celý svůj život. Možná je nevystrašila jen bouře na moři, ale také to, že jejich Učitel odmítl stát se králem. Je velice pravděpodobné, že rovněž pochybovali o moci toho, který rozmnožil chleby, ale pak je poslal v noci v bouřce na druhou stranu moře. Když dokázal rozmnožit chleba, proč nemohl zabránit bouři?

To, že by je Pán měl poslat pryč a potom se k nim rychle vrátit do středu moře, se jim zdálo stejně tak nemožné, jako kdyby byl mrtev a znovu ožil. Když se namáhali s vesly, najednou ho spatřili, jak k nim kráčí po vodě. Přemohl je strach a úzkost. Ježíš je oslovil:

„Já jsem to, nebojte se!“ Chtěli jej vzít na loď, a hned se loď ocitla u břehu, k němuž jeli. (Jan 6,20–21)

Posádka lodi nebyla tak opuštěná, jak si to všichni mysleli. Ukázal se týž rytmus radosti a smutku, který se táhl celým jeho životem. Kristus přišel uprostřed temnoty, bouře a nebezpečí, kráčeje po bílých hřebenech vln rozbouřeného moře. Nyní, když ukázal svoji moc:

Ti, kdo byli na lodi, klaněli se mu a říkali: „Jistě jsi Boží Syn.“ (Mt 14,33)

Uznali, že je nejen očekávaným Mesiasem, ale i Božím Synem. Někteří muži v loďce byli učedníky Jana Křtitele a při Ježíšově křtu slyšeli Otce říkat, že Ježíš je Boží Syn. Je velmi pravděpodobné, že někteří z nich byli i při tom, když démon prohlásil, že on je Syn Boží. Už Natanael ho takto nazval.

Bylo to při této příležitosti, když Petr jako první zpozoroval Pána a dříve, než se přiblížil k loďce, požádal ho, aby mohl přijít k němu po vodě. Pán ho vyzval, aby šel, ale po chvíli se Petr začal topit. Proč? Protože si uvědomil silný vítr, protože se soustředil na přirozené těžkosti, či nedůvěroval Učitelově síle a přestal se na něho dívat.

Ale když viděl, jaký je vítr, přepadl ho strach, začal tonout. (Mt 14,30)

Nakonec vykřikl, aby mu Pán pomohl: „Pane, zachraň mne!“ Ježíš hned vztáhl ruku, uchopil ho a řekl mu: „Ty malověrný, proč jsi pochyboval?“ (Mt 14,30–31)

Nejprve ho zachránil, ale pak následovala jemná výčitka, kterou určitě provázel úsměv na tváři a láska v hlase. Ale to nebylo jednou, co chudák Petr zapochyboval o Učiteli, jehož tak miloval. Petr, který žádal Pána, aby mohl jít co nejdřív k němu po vodě, tentýž Petr přísahal, že je připraven jít pro něho do vězení, ba i na smrt. Odvážný na loďce, ale ustrašený ve vodách, bude odvážný také při poslední věčeři, ale zbabělý v noci zkoušky. Scéna, která se odehrála na jezeře, byla generálkou dalšího Petrova pádu.

Když lidé objevili Pána druhý den v Kafarnau, ještě stále z něho chtěli udělat krále. Když se ho ptali, jak se tam dostal, pokáral ty, kteří si mysleli, že v náboženství jde v první řadě o zahnání hladu chlebem a polévkou.

„Amen, amen, pravím vám, hledáte mě ne proto, že jste viděli znamení, ale proto, že jste jedli chléb a nasýtily jste se.“ (Jan 6,26)

Tento zázrak nepokládali za znamení jeho božství. Hledali jeho, namísto toho, aby hledali cestu k němu. Job viděl Boží přítomnost v neštěstí a štěstí stejně. Oni ho považovali za prostředek jen k utišení svého hladu po chlebě, ale ne hladu duchovního. Náboženství není pouhé nadšení. Když se jím stane, nedělní „Aleluja“ se může snadno změnit v páteční „Ukřizuj ho!“

Pán jim potom řekl:

„Neusilujte o pomíjející pokrm, ale o pokrm zůstávající pro život věčný; ten vám dá Syn člověka, jemuž jeho Otec, Bůh, vtiskl svou pečeť.“ (Jan 6,27)

Položil před ně dva druhy chleba: chléb, který se může zkazit, a chléb, který přetrvává do věčného života. Varoval je, aby ho nenásledovali jako osel, který jde za svým pánem, jenž nese v ruce mrkev. Vyzýval je, aby pozvedli svoji mysl a hledali věčnou stravu, věčný chléb, který Otec označil svojí pečeti. Orientální chléb byl často označen jménem pekaře. Talmudské slovo „pekař“ se proto vztahuje ke slovu „pečeť“. Jako na hostiích používaných při mši svaté je vytlačena pečeť (beránek či kříž), tak Pán naléhal, aby hledali chléb, který označil svojí pečeti Otce, čili jeho.

Chtěli rovněž další důkaz Otcova zplnomocnění. Ano, dal jim chléb, ale to nebylo dostatečně vznešené. Konečně, nedal jim také Mojžíš chléb z nebe? Argumentovali: Jak jim dokáže, že je větší než Mojžíš? Takto snížili hodnotu zázraku z předchozího dne, když ho srovnali s Mojžíšem, a chléb, který jim dal, srovnali s manou na poušti. Pán nasýtil davy pouze jednou, ale Mojžíš je sytil čtyřicet let. Na poušti lidé vždy nazývali chléb „manou“, což znamená: „Co je to?“ Jednou, když už pohrdli manou, nazvali ji „lehkým chlebem“. Rovněž tentokrát zlehčili vážnost Pánova daru. Pán využil příležitosti a řekl, že mana, kterou dostali od Mojžíše, nebyla nebeským chlebem a nepocházela z nebe; sytila pouze jeden národ, a to po krátkou dobu. Mnohem důležitější je vědět, že nikoliv Mojžíš jim dal manu, ale jeho Otec. A nakonec chléb, který dal on, je zachová pro věčný život. Když jim řekl, že pravý chléb sestoupil z nebe, žádali ho:

„Pane, dávej nám ten chléb stále!“ Ježíš jim řekl: „Já jsem chléb života.“ (Jan 6,34–35)

To bylo potření, co náš Pán použil příklad ze Starého zákona, aby ho mohli poznat. Poprvé se přirovnal k žebříku, který viděl Jakub, a tak se představil jako prostředník mezi nebem a zemí. V rozhovoru s Nikodémem se přirovnal k měděnému hadu, který uzdravuje hříchem postižený a otrávený svět. Teď hovořil o maně na poušti a prohlásil, že je pravým chlebem, jehož byla mana pouhým předobrazem. On, který o sobě řekne:

„*Já jsem světlo světa.*“ (Jan 8,12)

„*Já jsem dveře pro ovce.*“ (Jan 10,7)

„*Já jsem dobrý pastýř.*“ (Jan 10,11.14)

„*Já jsem vzkříšení a život.*“ (Jan 11,25)

„*Já jsem cesta, pravda a život.*“ (Jan 14,6)

„*Já jsem pravý vinný kmen.*“ (Jan 15,1),

nyní o sobě třikrát prohlásil:

„*Já jsem chléb života.*“ (Jan 6,35.48.51)

Znovu vytváří prostor pro stín kříže.

Chléb se musí rozlomit a on přišel od Boha, aby se stal obětí, kterou se lidé mohou nasytit. Tento chléb bude důsledkem dobrovolného obětování jeho vlastního těla, aby zachránil svět od otroctví hříchu a přivedl ho k novosti života.

„*Jak nám ten člověk může dát k jídlu své tělo?*“ Ježíš jim řekl: „*Amen, amen, pravím vám, nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den.*“ (Jan 6,52–54)

Nepředstavil se jako ten, kdo přišel z nebe, ale jako ten, který přišel, aby dal sám sebe, tedy aby zemřel. Až po Kristově smrti oni pochopí slávu Chleba, který dává věčný život. On zde odkazoval na svoji smrt, protože slovo „dát“ vyjadřuje obětní úkon. Tělo a krev vtěleného Božího Syna, které budou zničeny ve smrti, se stanou zdrojem věčného života. Když řekl „moje tělo“, myslel tím svoji lidskou přirozenost; podobně jako když se „Slovo stalo tělem“, Bůh, Slovo, čili Boží Syn, aby přijal lidskou přirozenost. Ale to se stalo pouze proto, aby byla lidská přirozenost spojena s Boží osobou a aby mohl dát věčný život těm, kdo ho přijali. Když řekl, že ho dává za život světa, použité řecké slovo vyjadřuje „celé lidstvo“.

Jeho slova působila velmi výstižně, neboť bylo právě období Paschy. I když se Židé dívali na krev s bázní, vedli v té době své beránky do Jeruzaléma, kde krev beránka pokropí čtyři světové strany. Mi-

Ct. Fulton J. Sheen

mořadnost jeho výroků o dávání jeho těla a krve byla oslabena pozadím Paschy. Myslel na to, že stín beránka jako obětního zvířete se ztrácí a na jeho místo nastupuje pravý Boží Beránek. Dosud jedli z těla a krve velikonočního beránka, od této chvíle budou jíst také tělo a krev pravého Božího Beránka. On, který se narodil v Betlémě, v „Domě chleba“, a byl položen do jeslí, kam se dává pokrm zvířatům, bude chlebem života pro lidi, kteří jsou méně než on. V přírodě musí být všechno propojené, aby mohlo žít. A proto to, co je nižší, se přetváří v to, co je vyšší: látky v rostliny, rostliny ve zvířata, zvířata v lidi. A člověk? Neměl by být povýšen přijímáním toho, který „sestoupil z nebe“, a mít účast na Boží přirozenosti? Jako prostředník mezi Bohem a člověkem řekl, že jako on žije skrze Otce, tak my budeme žít skrze něho:

„*Jako mne poslal živý Otec a já mám život z Otce, tak i ten, kdo mne jí, bude mít život ze mne.*“ (Jan 6,57)

Jak tělesné bylo sytit se manou a jak duchovní je sytit se Kristovým tělem! On sytí člověk mnohem intimněji než matka své dítě. Každá matka může svému dítěti na prsou říci: „Jez, toto je moje tělo, toto je má krev.“ Tady se však přirovnání končí, protože ve vztahu matka – dítě jsou oba na stejné úrovni. Ve vztahu Kristus – lidé je jednoznačný rozdíl mezi Bohem a člověkem, mezi nebem a zemí. Kromě toho žádná matka nemusí nejprve zemřít a přijmout oslavenou existenci lidské přiro-

zenosti, aby mohla sytit své dítě. Ale Pán řekl, že spíše, než se stane chlebem života pro věřící, musí nejprve „dát“ svůj život. Rostliny, jimiž se živí zvířata, nerostou na jiné planetě, zvířata, která slouží jako potrava pro lidi, nežijí v jiném světě. Má-li být Kristus „životem světa“, musí přebývat mezi lidmi jako Emanuel, jako „Bůh s námi“, a dávat život duši, jako pozemský chléb dává život tělu. Avšak ti, kdo ho poslouchali, nepřestali smýšlet tělesně a zeptali se:

„*Jak nám ten člověk může dát k jídlu své tělo?*“ (Jan 6,52)

Bylo by bláznovstvím, kdyby nějaký člověk nabídl své tělo za pokrm. Avšak Pán je nenechal v nejistotě a vysvětlil jim, že ne obyčejný člověk, ale „Syn člověka“ jim dá své tělo. Toto pojmenování se vztahovalo na jeho oběť smíření. Nikoliv mrtvý Kristus bude sytit věřící, ale Kristus oslavený v nebi, který zemřel, vstal z mrtvých a vystoupil na nebesa. Přijímání obyčejného masa a krve by jim nepřineslo žádný užitek, ale oslavené tělo a krev Syna člověka jim přinese věčný život. Když člověk duchovně zemřel, tím, že přijal tělesný pokrm v ráji, nyní může znovu duchovně ožít, pokud se nasytí ovocem ze Stromu života.

Kristova slova byla chápána příliš doslovně a vyvolala velmi mnoho nesprávných interpretací, protože mnozí jeho posluchači prohlašovali, že Eucharistie (anebo Kristovo tělo a krev) je pouhým obyčejným symbolem, anebo že její účinnost závisí na subjektivní dispozici toho, kdo ji přijímá. Kdykoliv někdo nesprávně pochopil, co Pán řekl, věrný své metodě ho hned také opravil, jak to udělal u Nikodéma, který si myslel, že „znovu se narodit“ znamená znovu vejít do života matky. Když někdo správně pochopil to, co řekl, ale neuznal to, Ježíš znovu zopakoval to, co řekl. A v tomto rozhovoru Ježíš pětkrát zopakoval to, co řekl o svém těle a krvi. Význam jeho slov se stal jasným až v noci před jeho smrtí. Ve své poslední vůli a v závěti zanechal to, co by při umírání nedokázal zanechat žádný člověk – své tělo, krev, duši a božství pro život světa.

Z knihy Fulton J. Sheen: Život Krista. Dobrá kniha, Trnava 2023. Str. 202–214. Přeložil -dd- (Redakčně upraveno)

Etiopie: Život se rodí u studní

P. Filippo Perin, 52 let, působí jako misionář v regionu Gambella na hranicích s Jižním Súdánem. Krásná země, kde je však nedostatek vody, lidé hladoví a podnebí je nesnesitelné. Jeho projekt, podporovaný salesiány a neziskovou organizací Cuore Amico, spočívá ve zřízení co největšího počtu studní, které by zajistily přežití v zemi, kde je průměrná délka života nižší než 50 let.

V některých částech světa, které se vyznačují dlouhými obdobími sucha a hladomoru, jdou lidé tak daleko, že se pro kanystr pitné vody nebo přístup k potoku zabíjejí. Bratr proti bratru: je to válka hladu a žízně, která se často vede holýma rukama. Děje se to i v Etiopii, v regionu Gambella, jednom z nejdlehlších a nejchudších v této africké zemi, kde od roku 2008 žije a působí misionář P. Filippo Perin, farář z Lare, spolu s početnou salesiánskou rodinou, která sem přišla po jubileu roku 2000. Gambella sdružuje mnoho různých etnických skupin a již asi deset let je také domovem mnoha jihosúdánských uprchlíků v osmi uprchlických táborech.

„Pouze 14 % obyvatel má přístup k pitné vodě,“ vypráví nám otec Filippo, „takže nezřídka dochází ke krvavým střetům mezi vesnicemi kvůli jejímu používání. Proto jednou z prvních věcí, kterou jsme cítili jako naléhavou, bylo shromáždit prostředky na vykopání studní. Náklady jsou však vysoké. Už jen dopravit do této neproniknutelné a odlehle oblasti hloubicí stroj vyžaduje tři tisíce eur a náklady na samotné hloubení jsou také drahé, ale zachraňují lidské životy.“ S podporou církve, nada-

ce *Cuore Amico Fraternalità Onlus* a mnoha soukromých osob bylo dnes v Gambele vybudováno 100 studní a záměrem je pokračovat dál, aby zde mohlo žít stále více lidí, protože bez vody není život.

(Zklamáný) sen o Africe

„Když jsem byl vysvěcen na kněze, okamžitě jsem pocítil touhu vydat se na misi. Nějakou dobu jsem působil ve škole v Mogliano Veneto nedaleko Trevisa a s mladými jsme prožívali výlety a letní tábory v chudých zemích. Cítil jsem, že mé místo je tam, kde jsem nechal své srdce a myšlenky, a tak jsem po období vyjednávání s nadřízenými dostal povolení odjet do Afriky. Afrika byla na první pohled přesně taková, jak jsem si ji vždycy představoval. Pralesy, savana, nádherná zvířata, lvi, gazely, žirafy, krokodýli, a ty vesničky z chatrčí, s prašnými cestami, úmorným, dusivým vedrem a úsměvy dětí, které nic nemají, ale jsou ze všeho nadšené, to mi připadalo jako sen... Pak jsem se při životě zde na vlastní kůži dotkl i utrpení, kritických stránek této krásné země. Jen si představte, že průměrná délka života je tu pod padesát let. Je tu nedostatek potravin, lidé mají jen jedno

jídlo denně, nejsou tu nemocnice a místní kliniky distribuuji jen dva léky: paracetamol a amoxicilin, širokospektrální antibiotikum na různé druhy infekcí, nic jiného. Mladí lidé a děti onemocní a umírají na nemoci, které jsou v jiných částech světa léčitelné. Nejsou zde školy, vzdělávání není ani prioritou vlád, takže je často svěřeno církvi nebo nevládním organizacím, které tento důležitý úkol plní, jak nejlépe dovedou. Děti nemají žádné knihy ani sešity, do kterých by mohly psát, ale mají velkou touhu se učit. Nemluvě o klimatické situaci: od prosince do června jsou teploty přes 40–45 stupňů a nevyskytují se žádné srážky, takže zemědělství také velmi trpí.“

Vesnice slaví novou studnu

Za 16 let otec Filippo otevřel nové farnosti, Gambella je nyní diecézí, vysvětluje. A především se mu podařilo shromáždit peníze na vykopání 30 studní. „Před několika lety,“ pokračuje, „se nám podařilo najít společnost, která poskytuje prostředky na kopání. Hloubicí stroj přijíždí v suchých měsících, kdy neprší, a může se pohodlně dostat do vesnic, jinak je v období dešťů vše zaplaveno, cesty nejsou sjízdné. Technici udělají prohlídku, lokalizují hladinu spodní vody a zjistí, jak je hluboko, spustí trubku, a pokud je to dobré místo, přistoupí k výrobě cementového základu a čerpadla, které vyvede vodu na povrch. Když vytryskne první voda, celá vesnice propukne v oslavy. Ženy přicházejí naplnit kanystry, některé pijí, některé se sprchují, některé si s vodou hrají jako blázni, některé radostí tančí, všichni stojí kolem studny celé hodiny a uvědomují si, jak velký dar dostali!“ Bohužel jsou však zásoby omezené, vždy hrozí, že se voda spotřebuje, a pak, vysvětluje don Filippo, „je důležité zajistit, aby byla studna dobře udržovaná. Obyvatelé jsou poučeni o správném používání mechanismu, ale ten se často rozbije a pak musíme znovu volat firmu, aby se pokusila o opravu, ale to si vyžaduje další výdaje, další peníze.“

Evangelizace pomocí konkrétních činů

Hlavním zdrojem obživy ve vesnici Lare, stejně jako v jiných částech Etiopie, je zemědělství, pěstuje se především kukuřice a z kukuřičných klasů se vyrábí mou-

P. Filippo Perin, misionář v regionu Gambella na hranicích s Jižním Súdánem

ka na polentu, která je hlavní potravinou. Další hospodářskou činností je chov dobytka, především krav a ovcí, pro mléko a maso, ale bez vody je obtížné udržet stáda při životě. Nakonec existují drobné obchodní aktivity s místními řemesly a oděvy, které šijí místní ženy, ale rozhodně nezaručují velký zdroj příjmů. Navíc lze pochopit, proč se v tomto kontextu extrémní chudoby nepodporuje vzdělávání: mladí lidé často pomáhají svým rodinám při obdělávání půdy, musí pracovat, aby se uživil, a nemohou si dovolit studovat. „V této zemi,“ pokračuje otec Filippo, „neustále slyšíme papežovu výzvu k péči o společný domov a jeho obyvatele. Naším posláním jako salesiánů nemůže a nesmí být jen přivádět lidi do kostela. Základem je samozřejmě evangelizace, lámání chleba společně s celou vesnicí, ale zde evangelizujeme skutky a Ježíš nám říká, abychom dali napít žíznivým a najíst hladovým. Předtím, než dělám kateche-

zi, mě lidé žádají, abych otevřel studnu, protože voda zvyšuje perspektivu života. Proto děláme vše, i s projektem studní,

abychom zajistili minimální životní úroveň. *Přežít!* To je klíčové slovo v Lare i v celé Etiopii, nemůžeme odvrátit tvář a upadnout do lhotejnosti! A pokud nemůžeme dát život, můžeme alespoň zajistit přežití tím, že uděláme vše, co je v našich silách: nejprve se napijeme čisté vody nebo si umyjeme ruce, pak také pracujeme na míru a respektování obrovské biodiverzity.“

Žít, ne jen přežít

Don Filippo Perin končí svůj rozhovor bolestným příběhem: „V únoru, což byl jeden z nejteplejších měsíců, které jsem zažil, co jsem tady, jsme celé dny počítali mrtvé a žádné noviny o tom nepsaly; lidé různých etnických skupin se střetávají a zabíjejí navzájem kvůli přístupu k vodě, ke studnám; často se odehrávají rodinné msty a já vždycky věřícím říkám: nemůžete bojovat o přežití, dokázat přežít úmorné klima, hlad a pak se zabíjet z nenávisti nebo pomsty. Proto nás *Laudato si'* a ještě více *Laudate Deum* nabádá, abychom pracovali na svornosti a bratrství v tomto odlehleém místě, kde chybí všechno, ale kde je také hluboká touha věci změnit a umět žít, ne jen přežít.“

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html,
30. 4. 2024

(Redakčně upraveno)

Akédia

- dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

často zívá a snadno usíná. Mne si stále oči, protahuje se, a pak svůj zrak od knihy odvrací a zírá do zdi. Pak si zas třeba něco přečte, listuje v knize, (...) nakonec knihu zavře, dá si ji pod hlavu a usne, spánek ovšem není hluboký, protože ho probudí hlad a je nucen starat se o sebe.“ Řečeno závěrem: „Člověk, který se poddává akédii, nevykonává pečlivě Boží dílo.“ (Evagrius, *De octo spiritibus malitiae*, 14)

Současní čtenáři v tomto popisu spatřují cosi, co velice připomíná depresi, a to jak z psychologického, tak z filosofického hlediska. Pro člověka spoutaného akédií ztratil život svůj význam, modlitba jej omrzela a každý zápas postrádá smysl. Přestože jsme se v mládí stravovali vášněmi, nyní se nám jeví nelogicky, jako sny, které nám nepřinesly štěstí. Člověk se tedy poddává roztěkanosti, bezmyšlenkovitosti, což mu připadá jako jediné východisko. Rád by zcela otupěl a vyprázdnil mysl... jako by předčasně zemřel, a to je osklivé.

Učitelé duchovního života při zacházení s touto neřestí, jejíž nebezpečí jsme si povšimli, předpokládají různé způso-

by nápravy. Chtěl bych upozornit na jeden z nich, který považují za nejdůležitější a který bych nazval trpělivostí ve víře. Ačkoli člověk bičován akédií touží po úniku z reality, po tom, aby se ocitl někde jinde, je naopak zapotřebí, aby odvážně vytrval a přijal Boží přítomnost ve svém „tady a teď“, za své stávající situace. Mniši říkají, že jejich cela je nejlepší učitelkou života, protože je místem, které konkrétně a každodenně promlouvá o jejich příběhu lásky k Hospodinu. Démon akédie by rád zničil právě tuto prostou radost onoho „tady a teď“, onen vděčný úžas ze skutečnosti. Chtěl by člověku namluvit, že vše je marnost, nic nemá smysl, že nemá cenu o někoho nebo o něco pečovat. V životě se setkáváme s nevrlymi lidmi, o kterých si řekneme, jak jsou protivní, a nelíbí se nám pobývat v jejich společnosti. Omrzelost těchto lidí je nakažlivá. Toto je akédie.

Kolik lidí zachvátila akédie a poháněni beztvarym neklidem poštili opu-

tu dobra, po níž se předtím vydali! Zápas s akédií je rozhodující a je nutno v něm za každou cenu zvítězit. Je to boj, jehož nebyli ušetřeni ani světcí, neboť v mnohých jejich denících najdeme stránky, kde se svěřují s takovými děsivými momenty, se skutečnou nocí ve víře, kdy se vše jeví potemnělé. Tito světcí a světi- ce nás učí, jak trpělivě projít takovouto nocí a připustit si ubohost víry. Když je stí- ňovala akédie, doporučovali udržovat úsilí v menší míře a upnout se k dosažitelnějším cílům, avšak zároveň odolávat a vytrvat s Ježíšovou oporou, která nikdy neopouští v pokušení.

Víra trýzněná zkouškou v podobě akédie neztrácí svou hodnotu. Naopak, je to pravá, nejlidštější víra, která navzdory všemu, navzdory oslepující temnotě, nadále pokorně věří. Je to ona víra setr- vávající v srdci tak, jak pod popelem zů- stávají řeřavé uhlíky. Vždy zůstává. A pokud někdo z nás podlehně oné neřesti či pokušení akédie, ať se snaží pohlédnout do svého nitra a uchovat řeřavé uhlíky naděje, aby tak šel dál.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html
(Redakčně upraveno)

NOVÝ DĚKAN KATOLICKÉ TEOLOGICKÉ FAKULTY UNIVERZITY KARLOVY

Pevné křesťanské hodnoty, akademické svobody, ekonomická stabilita, bezpečí a intenzivní komunikace, to jsou témata nového děkana KTF UK doc. **Jaroslava Brože**. Ten byl 3. května 2024 slavnostně inaugurován v kapitulním kostele Všech svatých na Pražském hradě. Z rukou rektorky Mileny Králíčkové převzal jmenovací dekret a děkanové signum. Ve funkci bude čtyři roky.

„*Naším pedagogickým a badatelským posláním je zabývat se křesťanskými hodnotami, vyučovat je a poučovat se z nich, neboť tyto hodnoty považujeme za pevné a správné pro utváření sebevědomé a zdravé společnosti. Chci všechny ujistit, že na fakultě budeme nadále aktivně vytvářet svobodné akademické prostředí s otevřenou komunikací dovnitř i navenek a s respektem budeme podporovat rozvoj osobních darů a talentů každého člena naší akademické obce, protože s nimi poroste naše fakulta i Karlova univerzita jako celek,*“ řekl ve svém slavnostním projevu Jaroslav Brož.

Bohoslužbě u příležitosti inaugurace předsedal Arcibiskup pražský a Velký kancléř Katolické teologické fakulty Jan Graubner. Ten věří v úspěšné naplnění vizí nového děkana a zároveň dodal: „*Těší mě, že se děkanem Katolické teologické fakulty stává právě P. Jaroslav Brož, člověk, který je nejen teologicky velmi fundovaný, ale také dokáže stavět mosty. Přeji jemu i fakultě mnoho úspěchů do budoucna.*“

Jaroslav Brož je katolickým knězem a biblistou. Na Katolické teologické fakultě Univerzity Karlovy vyučuje od roku 1990 a posledních několik let působí na Katedře biblických věd a starých jazyků. Zaměřuje se na teologii a biblistiku, které se věnoval také na studijních pobytech v Jeruzalémě a Římě. Je sídelním kanovníkem Královské kolegiální kapituly sv. Petra a Pavla na pražském Vyšehradě, čestným kanovníkem Katedrální kapituly při chrámu Svatého Ducha v Hradci Králové a nesídelním kanovníkem Kolegiální kapituly Všech svatých na Hradě pražském.

Zdroj: KTF UK, www.cirkev.cz
(Redakčně upraveno)

Eucharistický zázrak v Les Ulmes (Francie)

Při eucharistickém zázraku v Les Ulmes se během vystavení Nejsvětější svátosti k veřejné adoraci namísto hostie zjevila podobizna muže se světle hnědými vlasy sahajícími až na ramena... Po pečlivém prozkoumání biskup povolil uctívání. Ještě dnes je v kostele k vidění výklenek, v němž byla zázračná hostie uložena asi 150 let.

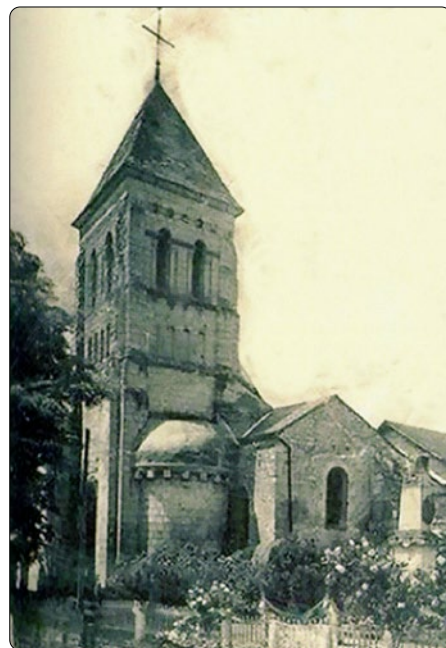
Dne 2. června 1668, v sobotu na oktáv svátku Božího Těla, byla Nejsvětější svátost vystavena k veřejné adoraci v malém kostelíku v Les Ulmes. Farář kostela Nicolas Nezan začal incenzovat [okuřovat – pozn. red.] monstranci za zpěvu chvalo zpěvu *Pange lingua*; když došel k verši *Verbum caro Panem verum*, objevila se v monstranci místo hostie silueta muže se světle hnědými vlasy dopadajícími na ramena, s rozzářenou tváří, rukama zkrřiženými přes sebe, s tělem oděným do bílé tuniky. Toto zjevení trvalo více než čtvrt hodiny, a to jak na tabernáklu, kde byla vystavena Nejsvětější svátost, tak na oltáři, kam ji kněz umístil, aby si ji všichni přítomní mohli zblízka prohlédnout. Dne 13. června farář poslal zprávu o události svému biskupovi Jindřichu Arnauldovi, který vzápětí nařídil vy-

Starobylý obraz zobrazující zázrak, Paříž

šetřování. Dne 25. června byl zveřejněn pastýřský list obsahující věrné svědectví o zázraku. Mezi různými díly, která později převzala objektivní popis obsažený v dopise, je i dílo dominikána otce Gonet, který se o něm zmiňuje v VIII. svazku svého díla *Clypeus theologiae*, poprvé vydaného v roce 1669 francouzským nakladatelem Bertierem.

Biskup nařídil, aby byla tato skutečnost široce propagována, a za tímto účelem byly ihned objednány tři rytiny: jedna od Edelynecka, která je uložena v Paříži a je vynikající kvality, druhá od Jeana Bidaulta ze Saumuru a konečně posled-

Farní kostel v Les Ulmes

ní od pařížského vydavatelství Ernou. Až do 18. století se výročí zjevení slavilo každoročně ve farnosti Les Ulmes. V roce 1901 se v této farnosti konal Mezinárodní eucharistický kongres v Angers a v červenci 1933, během Národního eucharistického kongresu, bylo zázraku z roku 1668 věnováno celé studijní zasedání.

Ještě dnes je v kostele k vidění výklenek, v němž byla zázračná hostie uložena přibližně 150 let. Ta byla během Francouzské revoluce zbožně zkonsumována farářem z Puy-Notre-Dame, který se obával jejího znesvěcení.

Z knihy Carlo Acutis:
Eucharistické zázraky ve světě.

Překlad Jaroslav Pouliček.
TV Lux, s.r.o., Bratislava 2023. Str. 158–159
(Redakčně upraveno)

Papež František slavnostně vyhlásil Svatý rok 2025

Před dosud uzavřenou Svatou bránou v atriu baziliky sv. Petra proběhl 9. května obřad vyhlášení Svatého roku 2025. Byla přednesena bula *Spes non confundit* (Naděje nezklame), kterou pak papež František předal symbolicky arcikněžím papežských bazilik a představitelům vatikánských úřadů zodpovídajících za evangelizaci.

„Kéž se Jubileum stane pro každého příležitostí k oživení naděje.“ (č. 1) V tomto klíči můžeme číst text buly *Spes non confundit* (Naděje nezklame), kterou papež František vyhlásil Svatý rok 2025. Obrací se v ní ke všem lidem, nejen striktně ke katolíkům, „neboť v srdci každého člověka je obsažena naděje jako touha a očekávání dobra“ (č. 1). Křesťanské společenství se tímto způsobem stává nositelem obsahu, který přesahuje jeho vlastní církevní hranice a chce se dotknout srdce a mysli každého člověka.

Papežská bula nabízí rovněž nový interpretační klíč k tématu odpustků, které bylo vždy úzce spjato s tzv. Milostivými léty. Čteme v ní, že „odpuštění nemění minulost, nemůže změnit to, co se již stalo; a přesto může odpuštění otevřít cestu ke změně budoucnosti a umožňuje žít jinak, bez zášti, nevráživosti a pomstychtivosti. Budoucnost osvícená odpuštěním umožňuje číst minulost jinými očima, vyjasněnějšími, i když je stále zkrápěná slzami.“ (č. 23) Dnešní kultura je stále méně ochotná odpouštět a stále více inklinuje k pomstě a zášti. A toto vnitřní nastavení nevede k naději, nýbrž k zoufalství, protože brání člověku dosáhnout štěstí.

Pro pochopení významu jubilejní buly je dobré zastavit se u naděje jako neopomíjenější z teologálních ctností. Důraz na víru a lásku přinesl do jisté míry zapomenutí toho, co je rozhodující a první obsah zvěstování: spásy přinesené Kristem a jeho příslib věčného života. Papež František se s velkým zaujetím obrací k tomuto tématu a píše: „Na základě naděje, v níž jsme byli spaseni, při pohledu na čas, který plyne, máme jistotu, že dějiny lidstva a dějiny každého z nás nesměřují ke slepému bodu nebo do temné propasti, ale směřují k setkání s Pánem slávy. Žijme tedy v očekávání jeho návratu a v naději, že v něm budeme žít navždy.“ (č. 19) Bula se tomuto

tématu dlouze věnuje a předkládá velké otázky, které často vyvěrají z hloubi srdce, ale ne vždy nacházejí odpověď. Ve zkratce papež František odpovídá: „Co tedy bude s námi po smrti? S Ježíšem za tímto prahem je věčný život, který spočívá v plném společenství s Bohem, v kontemplaci a účasti na jeho životě v nekonečné lásce. To, co nyní prožíváme v naději, tehdy uvidíme ve skutečnosti.“ (č. 21)

Papež František v bule vyhlášení Svatý rok chce v této historické chvíli, poznamenané odmítáním naděje, apelovat na naději, nabízet cestu naděje a naději oživovat. A zároveň ujistit, že uprostřed dramatických životních událostí může člověk spolehat na solidaritu a bratrství, jež zahrnuje všechny pod Kristovým křížem, který je kotvou naděje.

Co je to papežská bula?

Jubilejní neboli Svatý rok se slaví každých 25 let. Poprvé byl vyhlášen v roce 1300 bulou Bonifáce VIII., která je dodnes uložena ve Vatikánské apoštolské knihovně. Papežská bula je dokument opatřený pečeti papeže, a proto je po privilegii nejautoritativnějším a nejslavnostnějším z dokumentů římského biskupa.

Termín pochází z latinského *bullae*, což znamenalo olověnou pečeť zavěšenou na dokumentu, a teprve zhruba od 14. století se začal používat pro dokumenty opatřené takovou pečetí. Používání olověné pečeti je doloženo u papežů od 6. století. Pro dokumenty zvláštního významu se místo olova používalo zlato.

Od 13. století se termínem *bula* začaly označovat dokumenty s olověnou pečetí, aby se odlišily od apoštolských *breve*, jejichž pravost se ověřovala voskovou pečetí s motivem rybářského prstenu, a od těch, které pečeť neměly vůbec. Od konce 18. století byla olověná pečeť nahrazena červenou pečetí s vyobrazením sv. Petra a Pavla a jménem vládnoucího papeže. Dnes je bula jediným dokumentem, v němž se papež označuje jako *episcopus servus servorum Dei* (biskup služebník služebníků Božích).

František dosud vydal jednu bulu *Misericordiae vultus*, kterou vyhlásil mimořádný Svatý rok milosrdenství 2015. Poslední předchozí bulu *Incarnationis mysterium* z roku 1998 vydal svatý Jan Pavel II. u příležitosti Velkého jubilea roku 2000.

Zdroj: www.cirkev.cz
(Redakčně upraveno)

Celosvětová síť modlitby s papežem ČESKÁ REPUBLIKA

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti. Duch Svatý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to vše přináším jako svou nepatrnou oběť zejména na úmysly Svatého otce a našich biskupů:

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA ČERVEN 2024

Úmysl papeže: Za všechny, kdo jsou na útěku ze své vlasti

Modleme se, aby ti, kdo prchají před válkou nebo hladem a jsou nuceni podnikat cesty plné nebezpečí a násilí, našli v hostitelských zemích laskavé přijetí a nové životní příležitosti.

Národní úmysl: Za volby do Evropského parlamentu

Modleme se, aby poslanci zvolení do Evropského parlamentu respektovali přirozený řád vepsaný Bohem do stvoření a usilovali o opravdovou spravedlnost.

Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás! Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

Papež František: „Lidský život není problém, je to dar!“

„Otázka porodnosti mi velmi leží na srdci,“ těmito slovy zahájil papež František svůj projev na čtvrtém ročníku italské konference o rodinné politice (tzv. Generálních stavů porodnosti) v Římě.

„V minulosti nebyla nouze o studie a teorie, které varovaly před počtem obyvatel Země, protože narození příliš mnoha dětí prý způsobí ekonomickou nerovnováhu, nedostatek zdrojů a znečištění,“ argumentoval František: „Vždy mě zaráželo, jak tyto teze, dnes již zastaralé a dávno překonané, hovořily o lidech, jako by to byly problémy. Lidský život však není problém, je to dar,“ vyzdvihl papež a upozornil: „Příčinou znečištění a hladu ve světě nejsou narozené děti, ale rozhodnutí těch, kteří myslí jen na sebe, blouznění slepého a bezuzdného materialismu, konzumerismu, který jako zlý virus rozežírá existenci lidí a společnosti v samých kořenech.“

„Problém není v tom, kolik nás je na světě, ale v tom, jaký svět budujeme; nikoliv děti, ale sobectví vytváří nespravedlnosti a struktury hříchu, až do té míry, že splétá nezdravé vzájemné závislosti mezi sociálními, ekonomickými a politickými systémy. Sobectví nás ohlušuje jak vůči hlasu Boha, který mluví jako první a učí nás milovat, tak vůči hlasu našich bratří a sester, kteří jsou vedle nás.“ Papež František varoval před tímto sobectvím: „Znečitlivuje srdce, nutí nás žít z věcí, aniž bychom už chápali, k čemu; podněcuje nás k tomu, abychom měli mnoho statků, aniž bychom už uměli konat dobro. A domovy se plní věcmi, ale nikoli dětmi, stávají se velmi smutnými místy.“ – „Pejsků a kočiček

není nedostatek, ti nechybí, je nedostatek dětí,“ dodal papež spatra.

„Na institucionální úrovni je naléhavě zapotřebí účinných politik, odvážných, konkrétních a dlouhodobých rozhodnutí, která by zasévala dnes, aby děti mohly sklízet zítra,“ pokračoval papež, který označil „prozíravost“ za jedno z klíčových slov k „obratu“ v otázce denatality. „Je zapotřebí většího nasazení všech vlád, aby mladé generace měly vytvořeny podmínky k tomu, aby mohly uskutečnit své legitimní sny. Jde o to, aby se uskutečnila závažná a účinná rozhodnutí ve prospěch rodiny.“ Papežovy příklady takových opatření jsou konkrétní: „Umožnit matce, aby nemusela volit mezi prací a péčí o dítě; nebo osvobodit řadu mladých párů od zátěže nejistoty v zaměstnání a nemožnosti pořídit si bydlení.“ Podle Františka je navíc „důležité podporovat na společenské úrovni kulturu štedrnosti a mezigenerační solidarity, přehodnotit zvyky a životní styl, zřít se toho, co je zbytečné, abychom dali nejmladším naději na zítřek, jak je tomu v tolika rodinách.“ Jak dodal, „nezapomínejme, že budoucnost dětí a vnoučat se buduje také s bolavými zády letité dřiny a se skrytými obětmi rodičů a prarodičů, v jejichž objetí je tichý a nenápadný dar celoživotní práce. A na druhé straně uznání a vděčnost vůči nim ze strany těch, kteří vyrůstají, jsou zdravou odpovědí, která jako voda spojená s cementem činí společnost pevnou a silnou. To jsou hodnoty, které je třeba udržovat, to je kultura, kterou je třeba šířit, chceme-li mít zítřek.“

„Počet narozených dětí je prvním ukazatelem naděje národa. Bez dětí a mla-

dých lidí ztrácí země touhu po budoucnosti,“ vyzdvihl dále papež František ve své promluvě a upozornil na stárnutí Itálie i celé Evropy: „Starý kontinent se stále více mění v unavený a rezignovaný kontinent, který je tak zaneprázdněn vymitáním samoty a úzkosti, že už neumí zakusit pravou krásu života v civilizaci založené na daru.“ Jak dále poznamenal: „Existuje určitý údaj, který mi sdělil jeden odborník na demografii. Právě teď jsou investicemi, které přinášejí největší příjmy, továrny na zbraně a antikoncepci: první ničí život, druhá mu brání. Toto jsou investice, které přinášejí největší příjmy, což je zlé.“

„Odvahu“ – to je slovo, které papež adresoval mladým lidem. „Vím, že mnohým z vás se budoucnost může zdát znepokojivá a že není snadné udržet si naději uprostřed denatality, válek, pandemií a klimatických změn,“ přiznal František. „Ale nevzdávejte se, mějte důvěru, protože zítřek není něco neodvratného: vytváříme ho společně a v tomto »společně« nacházíme především Boha. Je to on, kdo nás v evangeliu učí ono »ale já vám říkám«, které mění věci: ono »ale«, které připravuje vybočení ze schématu, zlom. Učinné toto »ale« svým vlastním, my všichni, tady a teď. Nepřisvojujeme si scénář, který už napsali jiní, vydejme se na cestu zvratu, a to i za cenu, že půjdeme proti proudu!“

„Budoucnost se nevytváří jen tím, že se rodí děti: chybí další velmi důležitá část: prarodiče,“ řekl papež na závěr a poukázal na „skrytí prarodičů, jejich posílání do domova důchodců“. Osamělost a zavržení seniorů znamená kulturní sebevraždu, zdůraznil František: „Budoucnost tvoří mladí a staří společně: odvaha a paměť společně. Prosím, když mluvíme o porodnosti, která je budoucností, mluvíme také o seniorech, kteří nejsou jen minulostí, ale rovněž pomáhají budoucnosti.“

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html,
10. 5. 2024

(Redakčně upraveno)

Nejen členové jednotlivých Matic jsou v **neděli 2. června 2024** zváni k **VIII. POUTI MORAVSKÝCH MATIC**. Tentokrát se uskuteční na **poutním místě sv. Antonína (farnost Blatnice)**.

PROGRAM: **12.00** modlitba Anděl Páně (kaple); oběd z vlastních zásob, případně lze zakoupit ve stánku s občerstvením • **13.30** U nás na Antonínku – kulturní a společenské odpoledne; souběžně program pro děti „Po stopách svatého Antonína“ • **15.00** hodinky ke sv. Antonínu Paduánskému • **15.30** mše svatá – celebruje P. Antonín Hráček, spirituál kněžského semináře • rozloučení. Následuje valná hromada Matice svatoantonínské.

Zvou Matice velehradská, Matice svatohostýnská, Matice svatokopecká, Matice radhošská, Matice zašovská, Matice cyrilometodějská a Matice svatoantonínská.

Heřman Josef (33)

„Láska nemůže nechat čekat toho, kdo ji potřebuje!“ odpověděl kněz a utřel nemocnému pot z čela.

„Chci se vyzpovídat!“ vzdechl Alde- rich. „Chci vyznat velký hřích. Křížovou výpravu, které jsem se zúčastnil, jsem zne- světil spoustou zlých činů. Ctižádostivost a chamtivost mne vedly, a ne křesťanská zbožnost. – Pojdte ke mně ještě blíž, chci se vyznat ze svých hříchů!“

A Heřman Josef vyslechl vyznání umí- rajícího a doporučil jej do milosrdné Bo- ží náruče.

„Provinil jste se, ale činil jste pokání. Bůh milostivě shlédl na vaši oběť. Vaše hříchy jsou vám odpuštěny.“ Pak pronesl nad umírajícím slova rozhřešení.

Nemocný ležel potom dlouho se zavře- nýma očima a s pokojem ve tváři. Pak se podíval na kněze a řekl:

„Vyznám se vám ještě z něčeho. Dlou- ho jsem zde v klášteře sloužil jako pasák vepřů. Nikdo neví, kdo jsem; moje jméno, které používám, není mé pravé jméno. Ale udělejte mi tu službu a vyřídte mé- mu otci, který neví, kde jsem, že jeho syn zemřel smířen s Bohem.“

„Kdo je váš otec?“ zeptal se kněz. „Francouzský král!“ odpověděl umírají- cí. „Vaši prosbu vyplním,“ ujistil jej kněz, vnitřně otřesen, i když dávno něco tušil o tajemství pastýře vepřů.

Pak mu přinesl Eucharistii, posilu na cestu. O něco později odešel v jeho ná- ruči kající Alderich z tohoto světa.

Řeholnice z Füssenichu byly zarmou- ceny smrtí svého věrného služebníka.

„Byl nám tak oddaný a naprosto spo- lehlivý,“ chválila magistra mrtvého. „Kde najdeme v těchto neklidných dobách tak věrného hospodáře pro naše stádo?“

Heřman Josef chvíli mlčel. Pak se tá- zavě podíval na bývalého spolužáka, Pet- ra z ulice U nebeské brány. Jeho obliče- jem přejel letmý úsměv.

„Kdybych byl ctihodnými sestrami uznán za hodného...“ zakoktal Petr.

„V něm najdete jistě spolehlivého slu- žebníka, paní Jepo!“ řekl Heřman Josef, když viděl tázavý pohled magistry.

Tak se přihodilo, že Petrovo pokání mělo své pokračování u sester ve Füsse-

nichu a Heřman Josef se vracel do kláš- tera Steinfeld sám.

BOUŘE MLADÝCH

Psal se rok 1212. Mnoho utrpení pří- nesl hrozný čas občanské války obyvatel- ňům Porýní a ani chudé eifelské kopce ne- zůstaly ušetřeny.

„Já jsem to všechno předvídal a říkám vám, bude ještě hůř,“ prohlásil Ondřej, sta- rý včelař, který ulehl na smrtelnou postel. „Na řece Mosele viděli Dietricha z Ber- nu na ohnivém koni, jak hrozně naříkal nad německou zemi.“

Ano, Dietrich z Bernu a Ondřej, pán nad dvanácti včelími národy, měli prav- du. Zemi už trýznilo mnoho utrpení, ale ještě toho nebylo dost.

Jednoho jarního dne spolu šli křížo- vou chodbou pater Rudolf, magistr, a tlus- tý pater Arnulf a vedli vášnivý rozhovor.

„Nevím, co to do těch kluků vjelo!“ stěžoval si magistr. „Vždy se mi dařilo ně- jak je zvládat, ale teď jsou k neudržení. Nikdo se nechce učit a nejkrásnější pří- běhy od Cornelia Nepa jim nic neříkají. Nevím, co s nimi.“

„To ještě není tak zlé!“ těšil jej Ar- nulf, který musel udělat vždy dva kroky, když spolubratr udělal jeden. „To tak by- lo vždycky. Myš jde na papír jen v nou- zi, kousek špeku je jí vždy milejší. S ho- chy je to stejné.“

„Ne, ne, ty to nebereš vážně, bratře!“ bránil se magistr. „Klukům jde hlavou něco úplně jiného. Naposled k nám při- šel jeden francouzský kluk a vyprávěl jim o křížové výpravě dětí, která se tam for- muje. Je to bolestné, že kvůli sporům me- zi křesťany je Kristův hrob stále v rukou nevěřících. Ale můj Bože, moji trivialis- té by jim ho taky nevyřvali! Ale oni sní dnem i nocí o tom, že potáhnou do Sva- té země. V klášterní škole vymizely řád a kázeň. Dnes mi uprostřed hodiny ho- dil jeden hoch knihu na zem a křičel, že teď není čas na latinské pohádky, že je potřeba konečně maširovat, a celá ta ban- da s ním nadšeně souhlasila.“

„Ten měl určitě trošku horečku,“ mí- nil shovívavě Arnulf.

„Ano, všichni mají horečku! Už nevím, co s nimi mám dělat. Snažil jsem se to z nich dostat rákoskou, ale bez úspěchu.“

„Máš pravdu, Rudolfe!“ přidal se k roz- hovoru pater Antonín. „Rákoskou to ne- půjde, tím z nich nevymlátíš, čeho jsou plní. Přicházím právě z Kolína. Tam je vše vzhůru nohama. Děti utíkají svým ro- dičům, rozbíjejí dveře komor, kam je za- vírají, berou kosy, meče a kladiva a táh- nou pryč!“

„Někdo jim to přece musel namluvit!“ přemýšlel magistr a utřel si pot z čela.

„Samozřejmě, poslouchali kázání potulných mnichů o křížové výpravě. Ale zatímco dospělí přemýšlejí a počí- tají peníze, mládež se hned srotí a chce vytáhnout.“

„Slyšíte ten rámus?“ vykřikl zděšeně Rudolf. „Můj Bože, už je to tady!“ Když tři kněží přišli na dvůr, naskytl se jim zvláštní pohled.

Jako smečka vlků obklíčili mladí opata Macaria, který se jen těžko mohl bránit.

„Naši žáci vypadají, jako by ho chtěli sníst, jako kanibalové!“ smál se Arnulf. Ale jindy veselý pater Antonín mu od- větil: „Teď není čas na vtipy. To, co vi- díš, je vážné!“

Ano, mladí, kteří obstoupili opata, to mysleli doopravdy. Ve tvářích malých žá- ků, které jindy zračily jen klukoviny, by- la taková rozhodnost a zápal, z jejich očí plálo takové nadšení pro svatou věc, že Arnulfovi přešla chuť na vtipy.

„Otče opate, my neprosíme, my poža- dujeme propuštění a požehnání ke kří- žové výpravě!“ křičel Wilfried, mluvčí hochů.

„Jakým právem tak mluvíš?“ hromoval opat. „Právem těch, co jsou povolá- ni od Krista!“ odpověděl nebojácně táza- ný. „Měli bychom my, nejmladší synové svatého Norberta, zůstat pozadu, když mladí celé země táhnou osvobodit Kris- tův hrob?“

„To, co náš zakladatel Norbert poža- duje od svých synů, je především posluš- nost!“ odpověděl opat.

(Pokračování příště)

Podle W. Hünermann: Hermann Josef, der Mönch von Steinfeld. Verlag der Buchgemeinde, Bonn 1939

Pondělí 27. 5. 2024

6:05 Bol som mimo: Ján Kolár **7:05** S chutí přes práh: Dcery Božské Lásky v Opavě **7:25** Doma, to je něco úžasného... **8:15** Buon giorno s Františkem **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Outdoor Films se Zdeňkem Gařkem a Jiřím Kráčalíkem: Nanga Parbat – trekking **10:50** Setkání: Štěpán Krňoul **10:55** Honduras – Předtím, než odejdou **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** První křesťané: Pohoršení kříže **13:20** Harfa Noemova: NF Impuls – A. Dvořák **13:40** Poutníci času: S Tomášem Šapovalovem **14:05** Noční univerzita: Jan Konvalinka – Velké objevy v biologii – objevitelé (ne)viditelní **15:20** Jak vzniká řeka Želivka [P] **15:45** V souvislostech **16:10** Jak potkávat svět: S profesorem houslí Jiřím Fišerem a jeho studenty a současně vítězi Akademie V. Hudečka – Matteo Hagerem, Davidem Hernychem a Markem Pavlicou **18:00** Sedmihlásky: Keď si ty taký krajčír **18:05** Mašinky (4. díl): O červeném motoráku **18:15** Animované příběhy velikánů dějin: Thomas Alva Edison (1847–1931) **18:45** Mood – Ptáci **18:50** Devítka na Mohelnickém dostavníku 2012 **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Bible v písku: Mojžiš [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Přesah [L] **20:50** Moudrost mnichů: Rozvod **21:05** Vezmi a čti: Květen 2024 **21:20** Život podle Emily **22:05** Můj chrám: Jana Svobodová, zpěvačka a výtvarnice, v kostele sv. Jakuba, Hostovice **22:25** Kulatý stůl: Proč číst? **23:45** Bazilika s tajemným světlem (4. díl): Mučednická bazilika **0:00** Večer chval: Živá modlitba a chvála **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 28. 5. 2024

6:05 Cesta k andělům: Scean Delan – Lužický Srb **6:55** Joy – Krása motýlích křídel **7:00** Misie slovenských salesiánů v Belgii **7:50** Kardinál Štěpán Trochta **7:55** Noční univerzita: P. René-Luc – Křesťan v plné polní **8:45** V pohorách po horách: Pavlovské vrchy **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** V souvislostech **9:40** V poušti Karakum **9:50** Jak potkávat svět: S Ivo Kahánkem **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Tasovický Mojžiš: Klement Maria Hofbauer **13:40** Okřídlení sousedé: Jiříčky a vlašťovky **14:05** Dokořán: S Tatjanou Medveckou **14:55** Muzikanti, hrajte: Túfaranika **16:05** Lidé z cest **17:05** Kriváň **17:15** Nepřítelem osudu **18:00** Sedmihlásky: Keď si ty taký krajčír **18:05** Mašinky (5. díl): O mašince s voňavým kouřem **18:10** Animované biblické příběhy: Ztracený syn **18:40** Grotosky Laurela a Hardyho: Děti na prvním místě **18:50** Zpravodajské Noeviny: 28. 5. 2024 [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** V pohorách po horách: Lovoš – České středohoří **19:40** Bible v písku: Zacheus [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** K jádru věci [L] **21:10** Michaela Šojdrová: Arcibiskupský zámek a Podzámecká zahrada v Kroměříži [P] **21:25** Na startu [P] **21:50** Terra Santa News: 22. 5. 2024 **22:15** Má vlast: Mořice **23:10** Benno – člověk mezi lidmi **23:55** Dům ze skla? **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 29. 5. 2024

6:05 Bol som mimo: Branislav Škripek **7:20** Noční univerzita: Jan Konvalinka – Velké objevy v biologii – objevitelé (ne)viditelní **8:35** Velehradská zastavení: Díl 3. – Arcibiskup Antonín Cyril Stojan **9:00** Generální audience papeže Františka [L] **10:00** Zpravodajské Noeviny: 28. 5. 2024 **10:20** Klapka: S Josefem Novotným **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** VUS Ondráš a SLUK: MFF Strážnice 2019 **14:40** Přesah **15:25** Stone Magic – Hradý **15:35** Zpravodajské Noeviny: 28. 5. 2024

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

- Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
- Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

16:00 ARTBITR – Kulturní magazín **16:15** Můj chrám: Kostel Povýšení sv. Kříže ve Strání a Ondřej Benešik **16:35** Hanácká svajba **17:30** Terra Santa News: 29. 5. 2024 [P] **18:00** Sedmihlásky: Keď si ty taký krajčír **18:05** Mašinky (6. díl): O ubrečené mašince a borůvkových knedlíkách **18:15** Strýček Emu: Mezinárodní den světla **18:30** Daruj písničku [L] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** Blue Moon – Modrý měsíc **19:40** Bible v písku: Pokušení v poušti [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Nebojte se...: Ptejte se kněze [L] **21:05** Adorace [L] **22:10** Noční univerzita: Kateřina Lachmanová – Meč Ducha – slovo Boží **23:05** Generální audience papeže Františka **23:25** První křesťané: Pohoršení kříže **0:00** Věrní kysuckým tradicím **0:20** Příběh o Žofii **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 30. 5. 2024

6:05 Cesta k andělům: Bohumil Klepetko **6:55** Kde končí Evropa I.: Balkán: Sarajevo, Bělehrad, Záhřeb **7:50** Terra Santa News: 29. 5. 2024 **8:10** Dokořán: S Tatjanou Medveckou **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Duchovní krajina Novohradských hor: Pohorská ves **9:50** Střípky z ostravské archeologie: Hulvácký poklad **10:00** Kulatý stůl: Proč číst? **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Noc plná světla: Moravské divadlo Olomouc **14:45** Generální audience papeže Františka **15:05** Zpravodajské Noeviny: 28. 5. 2024 **15:25** Island – Odras Stvořitele **16:00** Outdoor Films: S Arnoštem Vašíčkem **17:35** Kaplani naděje: P. Marcin Saj **18:00** Sedmihlásky: Keď si ty taký krajčír **18:05** Mašinky (7. díl): O trati, co vede kolem jezera **18:15** Příběhy z Dobré Knihy: Uzdravení nemocného u rybníka Bethesda **18:25** Cesta k pěstounství: Ústavní péče o dítě **18:30** Bohosudov **18:45** Dotyky múzy [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** Bible v písku: Žena u studny [P] **19:40** Přejeme si... **20:00** Koncert ZUŠ Pardubice: Pardubice, areál Automatických mlýnů [L] **21:45** Moudrost mnichů: Umění pracovat na sobě **22:00** Pod lampou [P] **0:05** Když bolí duše: Poruchy příjmu potravy **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 31. 5. 2024

6:05 Bol som mimo: Peter Vician **7:05** Počátečky potok [P] **7:20** Javoříčko 1945 **7:50** Blízko nebe **8:20** Svědectví života – Michal **8:40** Odkaz starých pánů **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Přesah **10:05** Dvořák – umění hořák **11:00** Okřídlení sousedé: Život s čápy **11:13** V pohorách po horách: Toulání Lednicko-Valtickým areálem **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Na startu **13:15** V pohorách po horách: Krajinou břidlice – Nízky Jeseník **13:30** Nebojte se...: Ptejte se kněze **14:35** Verbuňk, příběh na celý život **14:50** Cvrlíkání (87. díl): Michal Horák **16:00** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka: Korsika **16:45** Liběšice **16:50** K jádru věci **18:00** Sedmihlásky: Keď si ty taký krajčír **18:05** Mašinky (8. díl): O zloději, který okrádal mašinky **18:15** Svatá Gudula – síla víry **19:10** Orient Express **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** Hornolidečko –

Valašská Polanka **19:40** Bible v písku: Čtyři přátelé a chromý muž [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Kulatý stůl: Evropské volby 2024 [L] **21:30** Paměť národa – Tváře vzduchu 1989: František Lízna **21:45** Romové v Unii, Romové na Moravě [P] **22:05** Poletuchy: Na skok do Valtic **22:45** Nicu **23:45** Nora Brown na Folkových prázdninách **0:10** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka: Třídenní běh v Novohradských horách **0:40** Skryté poklady: Vladimír **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 1. 6. 2024

6:05 Cesta k andělům: Bogdan Sikora **6:55** Kmochův Kolín 2019: Dechový orchestr ZUŠ VI. Ambrose Prostějov **7:35** Mariánské korunovace v dějinách **8:00** Cesta k pěstounství: Podpora odborníků **8:05** Sedmihlásky: Keď si ty taký krajčír **8:10** Příběhy z Dobré Knihy: Uzdravení nemocného u rybníka Bethesda **8:20** Animované biblické příběhy: Ztracený syn **8:50** Strýček Emu: Mezinárodní den světla **9:05** Bratr oheň: Svatí a zloději **9:40** Ježíš pro děti **10:45** Janomamové v Brazílii **11:05** Michaela Šojdrová: Arcibiskupský zámek a Podzámecká zahrada v Kroměříži **11:20** ARTBITR – Kulturní magazín **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** Duchovní menu – Mše svatá z kostela Navštívení Panny Marie v Horní Polici **13:05** Pod lampou **15:10** Ayom na Folkových prázdninách **16:00** Lidé z cest: Marcela Červenková, maminka na plný úvazek **17:00** 800 let Sekulárního řádu svatého Františka **17:30** V souvislostech [P] **18:00** Slovo na neděli: 9. neděle v mezidobí **18:20** První křesťané: Obrácení impéria **18:50** 30 let FS Štěpnička [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** V pohorách po horách: Hranická propast **19:40** Bible v písku: Žalm 139 [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** The Chosen (1. díl): Hrom [P] **21:15** Hlubinami vesmíru s dr. Martinem Jelínkem: Detekce gama záření [P] **22:00** Andělé s hudebními nástroji v katedrále Saint-Julien v Le Mans [P] **22:55** Grafomof aneb Hledáme písničku pro všední den **0:00** Stopy apoštola Pavla v srdci Evropy: 30 let paulínek v ČR **0:30** Jiří Wolker a Edvard Valenta – Prostějovský příběh **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 2. 6. 2024

6:05 Bol som mimo: Mikuláš Lipták **7:10** Když vyschnou studny **7:25** Skleněná múza **7:35** Expedice Rembaranka: Lidé doby kamenné **8:15** Tam, kde začínají kořeny **8:35** Slovo na neděli: 9. neděle v mezidobí **9:05** S Bohem po lidi **9:35** V pohorách po horách: Zkamenělý zámek – Žďárské vrchy **9:45** Romové v Unii, Romové na Moravě **10:00** 30 let FS Štěpnička **10:30** Mše svatá [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne [P] **13:20** Studentský Velehrad 2016 **14:05** Muzikanti, hrajte: Boršičanka Antonína Konička [P] **15:10** Andělé s hudebními nástroji v katedrále Saint-Julien v Le Mans **16:10** Můj chrám: Jana Svobodová, zpěvačka a výtvarnice, v kostele sv. Jakuba, Hostovice **16:30** Na startu **17:00** The Chosen (1. díl): Hrom **18:15** Sedmihlásky: Estě sme byli nad Koryčany **18:20** Příběhy z Dobré Knihy: Uzdravení nemocného u rybníka Bethesda **18:30** Bratr oheň: Sultán na mě čeká! **18:55** Strýček Emu: Eucharistie a první svaté přijímání [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Dědek a jeho kreslený žalm: Nebezpečné vzpomínky **19:40** Bible v písku: Žalm 23 [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Max a divoká sedma [P] **21:35** Carlo Acutis – Ajťák Boží: Štramberk, kostel sv. Jana Nepomuckého **22:35** K jádru věci **23:40** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:00** Kaplani naděje: Anna Macková **0:10** V pohorách po horách: Ostrva – Vysoké Tatry **0:20** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 27. 5. o 20:30 hod.: Podvodníčka (film)

Podvodníčka Lauria omylom vstúpi do cudzieho bytu, no získava niečo oveľa dôležitejšie ako peniaze.

Utorok 28. 5. o 13:40 hod.: Bolívia – Misia (dokument)

Misionár Ondrej Pešta SVD nadväzuje na úspešnú misiu jezuitov z roku 1692. V Amazónii v Čikítánii je viera ľudí dodnes živá, aj dnes tam stoja typické chrámy postavené jezuitmi a obrady Veľkej noci dodnes sprevádzajú priam magické procesie.

Streda 29. 5. o 10:15 hod.: Posvätné miesta kresťanskej viery (Hora a Kostol blahoslavenstiev / dokument)

V tejto časti nášho putovania po Svätej zemi navštívime Horu a Kostol blahoslavenstiev. Podľa kresťanskej tradície práve tu Ježiš predniesol slávnú reč na hore.

Štvrtok 30. 5. o 19:30 hod.: Svätá omša spojená s krátkou adoráciou z kaplnky TV LUX (náboženský program)

Priamy prenos.

Piatok 31. 5. o 20:30 hod.: Quo Vadis (3/6) - (film)

Jeden z najznámejších historických románov Henryka Sienkiewicza sa odohráva v starovekom Ríme za vlády cisára Nera. Rímska ríša, navonok silná a mocná, sa otriasa v základoch.

Sobota 1. 6. o 20:30 hod.: Hugo a jeho veľký objav (film)

Hugo Cabret, osirelý chlapec na parížskej stanici, sa snaží odhaliť tajomstvo otcovho odkazu s pomocou kamarátky a jej kľúča. No musí byť rýchly, pretože ho stíha prísny strážca stanice.

Nedeľa 2. 6. o 18:00 hod.: Svätá omša z Ríma (náboženský program)

Priamy prenos z Ústavu sv. Cyrila a Metoda v Ríme pri príležitosti návštevy Ad limina apostolorum.

CINELUX – Sobota 1. 6. 2024: Trilógia svedkovia: Boh s nami / Poslovia / Všetkým národom (Witnesses Trilogy: God with Us / The Messengers / To Every Nation)

Animované dramatické prerozprávania života Ježiša Krista videného očami posledného žijúceho apoštola Jána.

Liturgická čtení

Nedeľa 26. 5. – slavnosť Nejsvätější Trojice

1. čt.: Dt 4,32-34.39-40
 Ž 33(32),4-5.6+9.18-19.20+22
 Odp.: 12b (*Blaze lidu, který si Hospodin vyvolil za svůj majetek.*)
 2. čt.: Řím 8,14-17
 Ev.: Mt 28,16-20

Pondělí 27. 5. – nezávazná památka sv. Augustina z Canterbury (v plzeňské diecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)

1. čt.: 1 Petr 1,3-9
 Ž 111(110),1-2.5-6.9+10c
 Odp.: 5b (*Hospodin bude neustále pamatovat na svou smlouvu. Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Mk 10,17-27

Úterý 28. 5. – ferie

1. čt.: 1 Petr 1,10-16
 Ž 98(97),1.2-3ab.3cd-4
 Odp.: 2a (*Hospodin uvedl ve známost svou spásu.*)
 Ev.: Mk 10,28-31

Středa 29. 5. – nezávazná památka sv. Pavla VI.

1. čt.: 1 Petr 1,18-25
 Ž 147,12-13.14-15.19-20
 Odp.: 12a (*Jeruzaléme, oslavuj Hospodina! Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Mk 10,32-45

Čtvrtek 30. 5. – slavnosť Těla a Krve Páně

1. čt.: Ex 24,3-8
 Ž 116(115),12-13.15+16bc.17-18
 Odp.: 13 (*Vezmu kalich spásy a budu vzývat jméno Hospodinovo. Nebo: Aleluja.*)
 2. čt.: Žid 9,11-15
 Ev.: Mk 14,12-16.22-26

Pátek 31. 5. – svátek Navštívení Panny Marie

1. čt.: Sof 3,14-18
 nebo Řím 12,9-16a
 Iz 12,2-3.4bcd.5-6
 Odp.: 6b (*Vládne nad vámi Svatý Izraele.*)
 Ev.: Lk 1,39-56

Sobota 1. 6. – památka sv. Justina

1. čt.: Jud 17.20b-25
 Ž 63(62),2.3-4.5-6
 Odp.: 2b (*Má duše po tobě žízní, Pane, můj Bože!*)
 Ev.: Mk 11,27-33

BREVIÁŘ PRO LAIKY

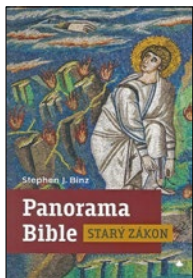
25. KVĚTNA – 1. ČERVNA 2024

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 26. 5.		PO 27. 5.		ÚT 28. 5.		ST 29. 5.		ČT 30. 5.		PÁ 31. 5.		SO 1. 6.	
Antifona	746	842	1150	1278	1166	1295	1181	1311	759	856	1378	1544	1708	1924
Žalm	783	881	783	881	783	881	784	883	783	881	783	881	786	884
Ranní chvály:														
Hymnus	746	842	1151	1279	1166	1296	1182	1312	759	856	1378	1544	1708	1925
Antifony	747	843	1151	1279	1167	1296	1183	1313	760	857	1379	1545	1229	1364
Žalmy	813	914	1152	1280	1167	1297	1183	1313	813	914	813	914	1229	1364
Krátké čtení a zpěv	748	843	1155	1283	1170	1300	1186	1317	761	857	1380	1546	1710	1926
Antifona k Zach. kantiku	748	843	1155	1284	1170	1300	1186	1317	761	858	1380	1546	1385	1552
Prosby	748	843	1155	1284	1171	1300	1186	1317	761	858	1380	1546	1711	1927
Závěrečná modlitba	749	844	1375	1539	1171	1301	1187	1318	762	859	1381	1547	1385	1552
Modlitba během dne:														
Hymnus	749	845	1156	1285	1172	1301	1187	1318	762	859	792	890	1233	1369
Antifony	749	845	1157	1285	1172	1302	1188	1319	763	860	1219	1353	1234	1369
Žalmy	818	919	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1265	1403	1219	1353	1234	1370
Krátké čtení	749	845	1159	1288	1175	1305	1190	1322	763	860	1381	1547	1236	1372
Závěrečná modlitba	749	844	1159	1288	1175	1305	1191	1322	762	859	1381	1547	1236	1372
Nešpory:														
	SO 25. 5.													
Hymnus	742	837	750	846	1160	1290	1176	1307	755	851	764	861	1660	1877
Antifony	743	838	751	847	1161	1290	1177	1307	756	852	765	862	1382	1549
Žalmy	743	838	751	847	1161	1291	1177	1308	756	852	765	862	1661	1878
Kr. čtení a zpěv	745	840	753	849	1164	1294	1180	1310	758	854	767	864	1382	1549
Ant. ke kant. P. M.	745	841	753	850	1164	1294	1180	1310	758	855	767	864	1383	1549
Prosby	745	841	754	850	1165	1294	1180	1310	758	855	767	865	1383	1550
Záv. modlitba	746	844	749	844	1375	1539	1181	1311	762	856	762	859	1381	1547
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1238	1374	1242	1379	1260	1398

Matice cyrilometodějská s. r. o. Knihkupectví a zásilková služba

POZNÁVÁME BIBLI

PANORAMA BIBLE • STARÝ ZÁKON
Stephen J. Binz • Z angličtiny přeložil Jiří Gračka • Odpovědná redaktorka Kristina Veselá

Bible je obrovskou knihovnou se 73 položkami. I když se skládá z mnoha knih a využívá různých literárních druhů, je Bible jako celek jedním vyprávěním o tom, jak Bůh vykoupil svět. I proto Bible s námi putuje dějinami. Patriarchové, proroci, soudci, králové, kněží, apoštolové, evangelisté, ale i my sami máme v této knize života své místo. *Panorama Bible* biblisty Stephena J. Binze se dělí na starozákonní a novozákonní část. Nejprve si z ptáčích perspektivy mapujeme celek a poté zkoumáme bohatství jednotlivých knih. Biblický příběh spásy zahrnuje celý svět. Boží záměry a touhy, o kterých se v Bibli mluví, dávají lidskému životu smysl a cíl. Poodhaluje se nám, jak se věci mají i jak všechno nakonec dopadne. Osvojit si panoramatický pohled na Bibli, pochopit, že je to i naše literatura, nám umožňuje vstoupit do tohoto velkého příběhu o Bohu a lidech osobním a velmi často inspirativním způsobem.

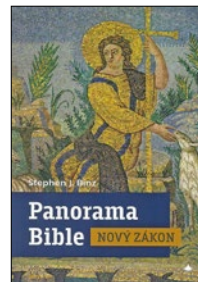
*Karmelitánské nakladatelství ve společnosti KatMedia, s. r. o.
Brož., 130x190 mm, 174 stran, 299 Kč*

PANORAMA BIBLE • NOVÝ ZÁKON
*Stephen J. Binz • Z angličtiny přeložil Jiří Gračka
Odpovědná redaktorka Kristina Veselá*

V novozákonní části *Panorama Bible* pokračujeme ve vyprávění, které začalo stvořením světa a zde se završuje obnovou všech věcí v novém stvoření. Jde v podstatě o jeden jediný, postupně se rozvíjející příběh spásy: Starým i Novým zákonem se prolínají podobná témata a zápletky, kterou vidíme v Gene-

zi, se odvíjí i v životě Ježíše a jeho církve. Je úžasné sledovat celkový obraz a učit se chápat, jak do sebe celek Bible zapadá. Široká škála knih a literárních žánrů v Novém zákoně pokračuje ve vyprávění jediného dramatu spásy.

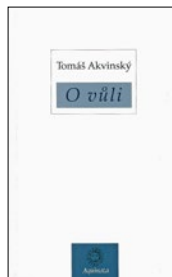
*Karmelitánské nakladatelství
ve společnosti KatMedia, s. r. o.
Brož., 130x190 mm, 152 stran, 279 Kč*

TEOLOGIE

O VŮLI • QAESTIONES DISPUTATE DE VERITATE, Q. XXII

*Tomáš Akvinský • Překlad, úvodní studie a poznámky Martina Štěpínová OP
Odpovědná redaktorka Dagmar Kopecká
Odborná recenze ThLic. Petr Dvorský, PhD.*

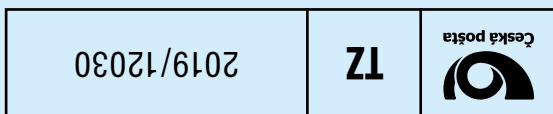

Další svazek ze souboru *Quaestiones disputatae de veritate* přináší překlad otázky 22, ve které Tomáš Akvinský pojednává téma vůle. Otázku disputoval a sepsal během svého vyučování na pařížské univerzitě v letech 1257–1258. V reakci na předchozí filozoficko-teologickou tradici Tomáš vymezuje vůli jako racionální žádost zaměřenou na blaženost, která převyšuje žádost smyslovou, a pouští od tradičního rozdělení na vůli dobrou a zlou. Novátorským a originálním způsobem rozpracovává problematiku svobody vůle. Ukazuje, že co do své přirozenosti chce vůle nezbytně svou blaženost, zatímco do svého druhového určení zůstává vždy svobodnou vůli přitažlivosti jakékoli věci, dokonce i vůči sobě samé. Zkoumá také vztah svobody vůle a milosti a vzájemné uspořádání a spolupráci vůle a rozumu.

KRYSTAL OP, s.r.o. • Brož., 130x205 mm, 212 stran, 265 Kč

Objednávky knih – tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzertce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
779 00 Olomouc

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské, spolku. Vydává Matice cyrilometodějská, spolok. Dolní nám. 24, Olomouc – IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kmrl. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se zotocňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednavky@maticecm.cz). Týdeník: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzertce: redakce@maticecm.cz. Registrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednavky@maticecm.cz). Adresní značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádáme nezveřejnění příspěvků nevracíme.